

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen worden.

Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met [Toneelfonds Janssens](#) en [SABAM](#).

EEN MOORDGRIET

Een moordgriet

Komedie in 3 bedrijven
van Hilda Vleugels
voor 5 dames, 3 heren, 1 figurant

Wettelijk depot D/1995/0220/050
ISBN-978-90-385-04131
1995 Toneelfonds J.Janssens/Hilda Vleugels

DECOR

Modern ingericht appartement.

Achteraan over de hele breedte een verhoog van enkele treden.

Op het verhoog links: overloop naar de inkom en een raam.

Op het verhoog rechts: de overloop naar de slaapkamer met tijgervel tegen de wand en deur naar slaapkamer.

Voor het verhoog, tussen de twee overlopen: een boekenkast.

In het interieur vooraan: parlofoon, tafeltje met computer en printer, een telefoon, zetel, dressoir met vaas met bloemen, tafel met stoelen, kooi met papegaai.

Rechts: deur naar keuken.

PERSONAGES

5 dames - 3 heren - 1 figurant

SYLVAIN : Romanschrijver, vrijgezel, gentleman en vrouwenversierder.

FREDDY : Vriend van Sylvain. Gehuwd met Jeanine. Pantoffelheld.

JEANINE : Bazige, corpulente vrouw van Freddy.

LINDA : Jong vriendinnetje van Sylvain. Vinnige flapuit.

CARLA : Nieuwsgierige, babbelzieke conciërge.

ANITA : Knappe vrouw (moordgriet), femme fatale.

JULIENNE : Uitgeefster van romans, mondaine vrouw.

ROUSSEAU : Politiecommissaris. Stuntelig, zenuwachtig, bijziend.

Figurant: Politieagent

1° BEDRIJF

(Het is een zaterdagmorgen in mei. Linda slaapt onder een plaid op de sofa. Ze draagt een pyjama van Sylvain. Haar kleren en schoenen slingeren in het appartement rond. Sylvain op via keuken.)

SYLVAIN : Hé slaapkop! 't Is half-acht. Tijd om op te staan.

LINDA : *(slaperig)* Nu al! Mijn droom is nog niet af. Roep binnen tien minuten nog maar eens. *(Draait zich om en wil verder slapen.)*

SYLVAIN : Ik moest u om half-acht wekken.

LINDA : *(Mompelt iets en trekt de plaid over haar hoofd.)*

SYLVAIN : Komaan Linda. Het ontbijt staat klaar. Opstaan. *(Linda reageert niet.)* Hoe zit het? Moet ik grove middelen gebruiken? *(Linda reageert niet.)* De grove middelen dus. *(neemt bloemenvaas van het dressoir)* Ge zijt een lief meisje. En ge moogt hier altijd blijven slapen. Maar als het ontbijt geserveerd is, moet ge komen eten. *(Houdt vaas dreigend boven Linda's hoofd)* Of wilt ge eerst douchen misschien?

LINDA : *(mompelt slaperig)*

SYLVAIN : *(trekt zachtjes de plaid van Linda's hoofd)* Linda! Het ontbijt staat klaar...

LINDA : *(kreunt)*

SYLVAIN : En de douche ook!

(Linda mompelt. Sylvain giet de vaas leeg over Linda's hoofd, die proest en naar adem snakt.)

LINDA : Sylvain! Gij driedubbele ezelskop! Nu is mijn droom naar de knoppen... en mijn kapsel ook. Maakt gij iedereen zo wakker?

SYLVAIN : Alleen degenen die op mijn sofa slapen en niet direct opstaan als ik zeg dat het ontbijt gereed is.

LINDA : Dan ben ik zeker de eerste? Want al de anderen duiken bij u in bed.

SYLVAIN : Juist. Maar al die anderen worden ook direct wakker als ik zeg dat het ontbijt klaar is.

LINDA : Natuurlijk. De soort die gij in uw bed haalt zet sito presto een verrukkelijke glimlach op, rekt zich sierlijk uit en kreunt van de deugd.

SYLVAIN : Juist.

LINDA : Die stuurt een omfloerste blik op u af en fluistert: "O Sylvain! Wat een heerlijke nacht!"

SYLVAIN : Juist.

LINDA : Dan zuchten ze gelukzalig, flapperen met hun blaffeturen, stappen heel elegant uit bed en zeggen verrukt: "O Sylvain, hebt gij al een ontbijt klaar? Wat lief!"

SYLVAIN : Als ge weet hoe het moet, waarom doet ge het dan niet?

LINDA : Omdat ik niet met streken zit zoals die stoeipoezen van u.

SYLVAIN : Alle vrouwen zitten met streken.

LINDA : Die Barbie-poppen waarmee gij slaapt wel, ja. Want voor gij ze wakker maakt, zijn die al wakker en liggen ze de verleidingstruiks te repeteren, waarmee ze Sylvain Vreborgs gaan inpalmen. Want als ze die aan de haak kunnen slaan is hun broodje gebakken. Dan komt het met koeien van letters in de gazet: "De fel begeerde vrijgezel en vermaarde romanschrijver, Sylvain Vreborgs, trouwt met Miss Patatteschil". Ik doe zoiets niet. Ik slaap voor ik wakker ben. Ik ben "naturel".

SYLVAIN : Ja. Een "naturelle" losbol die de sleutels van haar appartement vergeet. Een "naturelle" slaapkop die het vertikt om op te staan als ik roep. En een "naturelle" waterzooi.

LINDA : *(werpt Sylvain een vlamme blik toe)* Dat laatste is niet "naturel". Dat hebt gij geflikt.

COCO : *(papegaaiestem met rollende "r")* Waterzooi. Njam, njam. Waterzooi. Lekker.

LINDA : Bek toe! Astrante mus!

COCO : Waterzooi. Njam, njam.

LINDA : Als ge me nog één keer uitlacht, vertel ik aan de conciërge dat gij hier woont, eh manneke! En dan vliegt ge er uit. In de appartementen van deze building zijn geen huisdieren toegelaten. Gij zijt een illegale. Dus zou ik me maar koest houden als ik u was.

COCO : *(klakt met de tong, fluit bewonderend)* "Naturel!" *(fluit bewonderend)* "Naturel!"

LINDA : Dat is al beter.

COCO : *(als Linda zich omgedraaid heeft)* Verzopen kiekeken!

LINDA : Als ge die Donald Duck van u geen betere manieren aanleert, zeg ik tegen uw conciërge dat gij een vogel houdt. En dan vliegt dat kwebbelgat met klikken en klakken de deur uit.

SYLVAIN : Ge gaat het enige dat Carla niet weet toch niet aan haar neus hangen, zeker?

LINDA : Hoezo het enige?

SYLVAIN : Carla weet alles wat hier gebeurt.

LINDA : Ze weet toch niet dat ik hier blijven slapen ben?

SYLVAIN : Nog niet.

LINDA : Gij gaat het haar toch niet vertellen, zeker? Het mens zou nog slechte gedachten krijgen over mij.

SYLVAIN : Ik hoef haar niets te vertellen. Carla komt toch alles aan de weet. Als hier iemand over de vloer komt ruikt ze het, denk ik. En dan neust en speurt ze, tot ze 's anderendaags over die persoon een heel curriculum vitae over heeft, én een complete karakterstudie.

LINDA : O ja? Wat zegt ze dan van mij?

SYLVAIN : Niets. Ze weet dat jij een orkaan zijt die hier regelmatig binnen en buiten vliegt.

LINDA : Ah! Formuleert jij het zo, mijnheer de romanschrijver? En dat terwijl ik dacht dat jij mijn kameraad waart, mijn schouder om op te huilen, mijn redder in nood. Gij zijt al even astant als uw papegaai!

SYLVAIN : Hebt gij altijd zoveel last van een ochtendhumeur?

LINDA : Hoe zoudt ge zelf zijn, als ge wakker gemaakt wordt zoals een verslenste geranium?

COCO : Waterzooi! Verzopen kiekeken!

LINDA : (boos) Ik ga een douche nemen en mijn haar drogen. Tegen de tijd dat ik terug ben, zorgt ge ervoor dat die universitaire ekster van u iets liefs kan zeggen. Want als hij me nog één keer uitmaakt, eet ik vanmiddag gebraden papegaai. (*Gaat hoofs het trapje naar de slaapkamer op. De parlofoon zoemt.*) Als het Peter is, zeg dan maar dat ik

straks kom.

SYLVAIN : Peter? Welke Peter?

LINDA : Mijn nieuw lief van verleden week.

SYLVAIN : En dat vertelt ge me nu pas?

LINDA : Ik had dat tijdens een gezellig onderonsje willen doen. Wat dacht ge van straks, terwijl we aan papegaaiebeentjes zitten te knabbelen? *(af naar slaapkamer)*

SYLVAIN : *(tot vertrekkende Linda, maar met de afgehaakte parlofoonhoorn in de hand)*
Van mijn vogel blijft ge af!

CARLA : *(stem door parlofoon)* Ge moet niet bang zijn, IK blijf daar af!

SYLVAIN : O madame Carla! Ik had het niet over mijn... ik had het over mijn... Of nee, ik had het niet over mijn... Ik had het over mijn...

CARLA : *(ratelt)* Ik wéét waarover gij het had. Ik ben niet van gisteren. En zoudt ge nu zo vriendelijk willen zijn om dat weg te moffelen. Ik kom naar boven, want ik zou u onder vier ogen willen spreken... *(Sylvain legt de hoorn op de legplanken en draagt vliegensvlug de papegaaiekooi naar de keuken. Inmiddels ratelt Carla's stem door de parlofoon verder.)* ... Het gaat over die onstuimige vriendin van u: die Linda. Die heeft haar Opel kadet wéér voor mijn garagepoort staan. En als 't dan nog een proper geval was. Maar dat wrak van haar is in geen maanden gewassen. Dat misstaat in deze buurt en zéker voor mijn garagepoort. Die is vorige maand nog opgekuist. Onze Sus heeft er een hele week congé voor genomen. En dan die schunnige stickers op haar auto! "Van te veel sex wordt ge", en dan in hele kleine lettertjes : "bijziend". Zoiets, voor mijn garagepoort, mijnheer Vreborgs! Dat kan niet meer door de beugel. Daar moet dringend over gepraat worden. Geeft het pas dat ik nu naar boven kom?... Hallo?...

SYLVAIN : *(neemt hijgend de hoorn op)* Ja, ja, Carla. Kom maar. *(drukt knopje om deur te openen in en haakt in)*

COCO : *(stem vanuit de keuken:)* Amen... Alleluia... Amen... Alleluia. *(Gaat hiermee door tot Sylvain hem met de plaid heeft toegedekt.)*

SYLVAIN : *(Terwijl hij de plaid van de sofa neemt en ermee naar de keuken rent)* Coco, dit is niet het moment voor een non-stop-programma. Als Carla u hoort is het met u "Amen-alleluia". Dan vliegt ge er uit. En ik misschien ook. *(Off set in de keuken)* Vooruit. Onder de wol. Oogjes dicht en vooral snaveltje toe tot Carla weg is. *(op, tot Coco)* En haal straks, als Linda terugkomt, uw schattigste woordenschat maar boven, of ze maakt van u een schattige dagschotel... *(deur dicht, deur open, streng)* gegarneerd met tomaten.

COCO : *(krijst off set)*

SYLVAIN : *(sluit deur)* Ik weet dat ge daar een hekel aan hebt.

CARLA : *(pratend op, terwijl haar haviksblik rondspeurt)* De nonchalance van die Linda gaat nu toch te ver, mijnheer Vreborgs. Dat ze eens vijf minuten voor mijn garagepoort parkeert, tot daar toe. Maar haar gemotoriseerde vuilnisbak staat daar nu al een hele nacht! Heremijntijd! Wat een rommel hier! Dat ben ik van u niet gewoon, mijnheer Vreborgs. Gij zijt anders zo'n ordelijk type. O maar, ge hebt weer vrouwebezoek, zeker! Tja, die moderne vrouwtjes zijn toch zo slordig, nietwaar? *(veegt schillen weg van pindanoten op de plaats waar de vogelkooi stond)* Daar waar ze apenootjes gegeten hebben vind ge de schillen. *(raapt mini-slipje op)* Daar waar ze iets uittrekken, blijft het liggen. *(bekijkt het slipje)* En dan verschieten ze ervan dat ze een verkoudheid opdoen. *(raapt Linda's truitje op)* Ochot, kijk eens. Zo'n slobbertrui had Linda gisteravond ook aan. Dat is mode, zeker?

SYLVAIN : Dat IS Linda's trui.

CARLA : O ja? En waar is dan die wildparkeerster, die daar normaal zou moeten in zitten?

SYLVAIN : Die is gaan douchen.

CARLA : Zo maar! In haar blootje?! Gaan douchen?!

SYLVAIN : Ik heb gewoonlijk niets aan als ik onder de douche sta. Gij wel?

CARLA : Paradeert die hier zo maar in haar blootje rond? Ze is nog onbeschaamder dan ik dacht.

SYLVAIN : Nee,nee. Ze had mijn pyjama aan.

CARLA : Aha! Uw pyjama! Dus zijn mijn vermoedens juist: dat brutaal wicht is uiteindelijk toch in uw bed beland. Het zijn mijn zaken niet, mijnheer Vreborgs. Maar als ge 't mij vraagt: dat kind is zeker geen partij voor u. Zo'n wildebras. En gij zo'n welgestelde, beroemde mens!

SYLVAIN : Linda heeft hier op de sofa geslapen. Ze was de sleutels van haar appartement op 't werk vergeten. Toen ze tot die ontdekking kwam was het zes uur en kon ze er niet meer binnen. Ik heb haar alleen maar onderdak verleent. Meer niet.

CARLA : Dat is een pak van mijn hart, weet ge. Ik zou niet willen dat ge in uw ongeluk loopt.

SYLVAIN : (*verveeld*) Dat weet ik.

CARLA : Zoals met die Dominique en die Rachel. Gelukkig had ik rap in 't snuitje dat het getrouwde vrouwen waren.

SYLVAIN : En dat Marilou al drie keer gescheiden was, wist ge ook vlug.

CARLA : En die Machteld. Ik had direct gezien dat die platvoeten had.

SYLVAIN : En Gilberte en Renate...

CARLA : Dat waren ook geen vrouwen voor u. Dat waren versierde kerstbomen. Met

hun trossen armbanden en mouwen tot daar (*wijst tot halverwege haar hand*) kunnen die niet eens een geschilderde patat uit het water halen. Het zijn mijn zaken niet, mijnheer Vreborgs, maar als ge 't mij vraagt, pikt ge er aldoor het verkeerde soort vrouwen uit.

SYLVAIN : O maar daarin zijt ge er een beetje naast, hoor. IK pik nooit iets uit. Ik word uitgepikt. Van zodra de vrouwtjes weten dat ik vrijgezel ben, worden ze lief, bekoorlijk, ondernemend... En dan kan ik ze moeilijk afschepen.

CARLA : Dat begrijp ik. Om die opdringerige meiden af te schepen zijt gij te charmant en te sociaal-voelend.

SYLVAIN : Tja, dat zou wel eens kunnen. Voor ik romans begon te schrijven was ik sociaal assistent.

CARLA : Het zijn mijn zaken niet, mijnheer Vreborgs, maar als ge 't mij vraagt, zoudt ge tegenover dat vrouwvolk toch wat kordater moeten optreden. Ook al zijt ge een sociaal aCCident. Met zo'n moderne avonturierster kunt gij niets aanvangen. Wat gij nodig hebt, is een lief, schattig vrouwtje dat de handen uit de mouwen kan steken. En geen te jong ding, zoals die Linda, want dat maakt van uw huis een stal. Eén van zevenentwintig, achtentwintig jaar, dat zou ideaal zijn voor u. Op die leeftijd hebben ze al wat meer gevoel voor orde en weten ze hoe ze het huis gezellig kunnen maken. Uw living is wel mooi, hoor mijnheer Vreborgs. Maar zo hier en daar een vrouwelijk toets zou het toch huiselijker maken. (*Linda ongemerkt op, met nog steeds natte haren en met pyjama van Sylvain.*) Och, da's waar ook: ik moet voor ons Tamara nog een cadeautje gaan kopen. Ze verjaart volgende week. Weet gij dat onze dochter al achtentwintig wordt? Wat kan ik daar nog voor kopen? Dat kind heeft alles. Nu ja, alles behalve een vent, eh mijnheer Vreborgs. Ze is nog niet getrouwd. O maar misschien zou ik een roman van u kunnen kopen. Ze is toch zo'n geweldige fan van u. Zoudt gij het voor haar dan willen signeren?

LINDA : Doe geen moeite, madame Carla. Mijnheer Vreborgs signeert geen boeken. Die signeert alleen maar beha's en jarretellen. (*slingert jarretellenhouder in living*) Hier zie. Iemand heeft haar bussel autogrammen in de badkamer laten liggen.

CARLA : Hoe kunt ge met zo'n brutaal wicht vriendschap onderhouden, mijnheer

Vreborgs.

LINDA : Ik ben niet brutaal. Ik ben naturel: een natuurlijke waterzooi, een natuurlijke slaapkop en een natuurlijke losbol. Nietwaar, Sylvain?

CARLA : En een natuurlijke sloddervos, die ik uitdrukkelijk verzoek om haar oud ijzer in 't vervolg elders te deponeren dan voor mijn garagepoort.

LINDA : Hebt ge 't over mijn auto?

CARLA : Ja. En ik geef u nog welgeteld tien minuten om dat schroot voor mijn garagepoort weg te halen, of ik roep de politie. (wil af., keert zich om, scheldt) Verzopen kieken!

SYLVAIN : (*Grinnikt om Linda's verontwaardiging.*)

LINDA : Waarom staat gij daar te giechelen als een tureluurse hyena?

SYLVAIN : Van mijn papegaai wilt ge een braadkip maken omdat hij "verzopen kieken" tegen u zei... Ik zie u Carla al aan een spit steken.

LINDA : Van dat mens maak ik nog filet américain als ze me zo blijft beledigen. En ik garneer ze met look, ajuin en rotte tomaten.

COCO : (*krijst off set*)

SYLVAIN : Asjeblijft, Linda. Coco heeft een hekel aan tomaten. Zelfs als ge erover spreekt, panikeert hij al. (*gaat Coco halen*)

LINDA : Leer hem dan tegen mij fatsoenlijke taal spreken, of hij zal nog harder panikereren als ik hem straks door het eiwit en het paneermeel draai.

SYLVAIN : Wat wilt ge dat ik hem leer?

LINDA : Dat moet gij weten. Gij zijt de schrijver. Gebruik uw inspiratie maar.

SYLVAIN : Ik heb geen inspiratie meer. Mijn inspiratie is uitgeput.

LINDA : Hoezo?

SYLVAIN : (*dromerig aan tafel*) Al maanden ben ik voor mijn nieuwe roman op zoek naar een heldin. In mijn tiende roman zou ik mijn vaste held, de kantoorklerk Bavo Blommaert, een vrouw willen laten ontmoeten waarop de lezer en ik meteen verliefd worden. Een droombeeld en toch levendige vrouw. Een krachtige vrouw die alles naar haar hand zet en toch teder kan zijn. Een bruisend en tegelijk gevoelig iemand met een speciaal maar toch een natuurlijk karakter. Maar ik kan ze niet vinden.

LINDA : (*zelfingenomen*) Maar Sylvain toch! Om zo'n inspiratiebronneke te vinden, moet gij toch niet ver zoeken, eh!

SYLVAIN : Ach, het vrouwvolk dat hier de laatste tijd over de vloer komt, is niet veel zaaks. Die van over veertien dagen onder andere... die had zo'n dikke lippen dat ik maar één nodig had om ze te kussen... Nee, mijn heldin moet fijn zijn en maagdelijk ongerept. Zo iemand vind ik niet in mijn kennissenkring.

LINDA : (*vriendelijk*) Sylvain!

SYLVAIN : Of ja! De dochter van Carla misschien? Nee, de held van het verhaal moet in de vrouw haar armen kunnen vallen zonder in de handen van zijn schoonmoeder te vallen.

LINDA : (*nadrukkelijk*) Sylvain!

SYLVAIN : Mijn hoofdpersonage moet jong zijn, dartel en toch voornaam, ongeremd en toch subtiel. Ze moet een vat boordevol tegenstrijdigheden zijn en daardoor geweldig boeiend. Maar waar vind ik zo'n inspiratiebron?

LINDA : (*klopt siervoorwerp stuk op Sylvains hoofd*) En ik dan, verdomme!

SYLVAIN : Over u kan ik hooguit één hoofdstuk schrijven, want voor het tweede hoofdstuk hebt gij alle andere personages de kop ingeslagen. *(af naar keuken)*

(De parlofoon zoemt.)

LINDA : Dat zal Peter zijn. *(in de parlofoon)* Ja?

JULIENNE : *(flemerige stem door parlofoon)* 't Is Julienne, uw frikadelleke, mijn bolleke.

SYLVAIN : *(op met blik en handborstel)* Wie is het?

LINDA : Het O.C.M.W. met uw soep.

SYLVAIN : Het O.C.M.W. met mijn soep?!

LINDA : Ja. 't Is juliennesoep met frikadellebollekens vandaag.

COCO : Ooh! Frikadelleke! *(maakt smak-geluidjes)* Kus-kus. *(maakt smak-geluidjes)*
Kus-kus.

SYLVAIN : Oh nee! 't Is Julienne!

LINDA : *(in parlofoon)* Hij lust geen juliennesoep. Kom maar eens terug als 't tomatensoep is.

SYLVAIN : *(snokt hoorn uit Linda's handen)* 't Is Julienne , mijn uitgeefster! *(lief in hoorn)*
Kom maar naar boven, mijn frikadelleke. *(haakt in)* Wat nu?... Julienne is vreselijk jaloers.

LINDA : Amai! Is uw uitgeefster ook al een privé-aangelegenheid?

SYLVAIN : Nee. Julienne is een zakelijke aangelegenheid. Ik ben haar bijslapende vennoot. Wat moet ik nu? Als ze hier zo'n jong ding als gij ziet rondlopen is ze in staat

om mijn miljoenencontract te annuleren. En u in een kast moffelen kan ik niet, want ze heeft uw stem gehoord. (*duwt Linda blik en borstel in de hand*) Hier zie. Gij zijt mijn kuisvrouw. Begin te kuisen!

LINDA : Dat zal ze zeker geloven.

SYLVAIN : Jaja. Kuis maar. Ik zal 't wel uitleggen.

LINDA : Dat wil ik meemaken... Hoe ga dat gaat uitleggen: een kuisvrouw in pyjama.

SYLVAIN : ... Ga rap uw kleren aandoen. Of nee. Doe mijn uitgerafelde jogging aan en maak u lelijk... (*woelt Linda's haar dooreen*) heel lelijk. Julienne mag absoluut niet zien dat gij een fris ding zijt. Vooruit, Ze is daar!

LINDA : (*neemt haar kledij*) Hoorde ik u zeggen, dat gij mij een fris ding vindt, Sylvain?

SYLVAIN : Jaja. En nu zeker: nu ge er zo verzopen bijloopt. Maak dat ge weg zijt!

COCO : Verzopen kieken! Verzopen kieken!

LINDA : (*boos tot Coco*) Gij gaat smaken straks, zie! (*af*)

(*Julienne op.*)

SYLVAIN : (*theatraal*) Mijn frikadelleke!

JULIENNE : (*lief*) Mijn bolleke! (*omhelst en kust Sylvain*) En? Blij dat ik er ben? Of kom ik ongelegen, mijn stoute jongen?

SYLVAIN : Gij komt nooit ongelegen, mijn frikadelleke!

JULIENNE : En die brutale vrouwenstem door de parlofoon dan?

SYLVAIN : Dat? O dat was de kuisvrouw. Ja, 't is nogal een brutaal schepsel. Geen

opvoeding, geen hersens, geen voorkomen. Nee,nee, dat is mijn genre niet. En welk gelukkig toeval brengt u naar hier, mijn frikadelleke?

JULIENNE : Ik kwam de eerste drie hoofdstukken van uw roman ophalen. 't Was contractueel vastgesteld dat die vandaag klaar moesten zijn. Want binnen drie weken verschijnt uw nieuw boek als vervolroman in de Gazet van Antwerpen. Ik had ze natuurlijk ook schriftelijk kunnen opvragen. Maar, ge weet, met u wil ik het nuttige aan het aangename paren. Tenzij ge liever met uw kuisvrouw paart.

SYLVAIN : Met mijn kuisvrouw?! Nee! Dat is een vies en lelijk vrouwmens... *(terzijde)* hoop ik. Die is met geen tang aan te raken.

JULIENNE : *(raapt jarretellenhouder op)* Als ze hier in past en ge spoelt ze eens af onder de douche misschien wel.

SYLVAIN : Och, ligt dat hier nu nog? Dat is van een fan. Met de post verstuurd. De dingen waarop ze tegenwoordig een autogram willen... dat grenst aan 't ongelooflijke! *(werpt jarretellenhouder achteloos weg)* Al wat in een lingeriewinkel te koop is heb ik al toegestuurd gekregen. Mijn fans zijn ook haast allemaal vrouwen, eh. Een man die romantische boeken schrijft, en daarenboven nog vrijgezel is, stimuleert hun libido, nietwaar.

JULIENNE : *(verleidelijk)* Als ge wilt moogt ge dat ding nu bij mij stimuleren.

SYLVAIN : Nu?... Maar de kuisvrouw...

JULIENNE : Stuur die maar naar huis.

SYLVAIN : Ze heeft nog niet gedaan met kuisen.

JULIENNE : Ze kan morgen komen voortdoen.

SYLVAIN : Morgen is het zondag.

JULIENNE : *(geeft Sylvain geld)* Hier zie. Geef haar 5000 fr. Daarvoor doet ze met alle plezier morgen de grote kuis... Ik wil met u alleen zijn, mijn bolleke. Ik heb zo naar u verlangd. *(merkt Sylvains besluiteloosheid)* Of ben ik uw frikadelleke niet meer? Er is toch geen ander frikadelleke? O wee dan. Want dan boycot ik de uitgave van al uw romans. En van die andere frikadelleke maak ik een platte hamburger.

SYLVAIN : Gij zijt en blijft mijn enig, echt, origineel frikadelleke.

JULIENNE : Zo wil ik het horen. Vooruit. Stuur nu uw kuisvrouw naar huis. Dan kunnen we ...zaken doen.

SYLVAIN : Zaken doen?

JULIENNE : Zoals in de showbusiness.

SYLVAIN : Zoals in de showbusiness?

JULIENNE : Tussen de lakens, eh mijn bolleke, tussen de lakens.

LINDA : *(Op met plumpe schreden, gekleed als karikaturaal-slonzige kuisvrouw. Achterwerk en boezem zijn opgevuld. Vuilsporen op het gelaat. Sigarettestompje in de mond. Draagt een emmer met dweil en spons en borstel.)* Allemaal ophoepelen! Ik moet de living kuisen.

JULIENNE : O nee! Wie hebt gij in dienst, mijn bolleke?... Ma Flodder?

SYLVAIN : *(verbijt een lach)* Ik zei toch dat ge niet moest jaloers zijn want dat ze lelijk was!

JULIENNE : Vreselijk! Stuur dat misbaksel maar vlug naar huis, vooraleer uw potentie ervan blokkeert.

SYLVAIN : Euh... Ge hebt genoeg gedaan vandaag... euh... Marie. Ge moogt naar huis.

LINDA : Niks van. Ik moet de living nog doen.

SYLVAIN : Dat moogt ge morgen doen... Marie.

LINDA : Marie kuis de living vandaag. Morgen is het zondag. Dan kuis Marie niet.

SYLVAIN : En als Marie daar 5000 frank voor krijgt?

LINDA : Ik heet Marie en niet Augusta. Ik pakt geen smeergeld aan. Onderuit! Ik moet kuisen.

JULIENNE : Mijnheer Vreborgs en ik willen hier zaken bespreken. Ik ben Julienne, zijn uitgeefster.

LINDA : En ik ben Marie, zijn kuisvrouw. Onderuit.

JULIENNE : Hier wordt niet gekuisd. Want gij gaat NU naar huis!

LINDA : Onderuit!

JULIENNE : Vooruit! Naar huis!

LINDA : *(Zwiept water over de vloer in de richting van Julienne's en Sylvains voeten, die het water springend ontwijken.)* Ik zei: onderuit, want ik moet kuisen. *(schrobt)*

JULIENNE : *(molenwiek na het springen en valt dan op haar achterste)* Oh mijn rok! Mijn nieuwe rok in de zeep!

LINDA : Ik kuis niet met zeep. Ik kuis met javel.

JULIENNE : *(Krabbelt recht en stelt grote, witte vlek op achterkant van haar rok vast.)* Oh mijn rok! Sylvain! Ontsla dat mens! Zet ze aan de dop!

LINDA : Dat kan hij niet. *(neemt fotomodel-pose aan)* Ik werk hier als freelance

vloerhostess.

JULIENNE : Sylvain! Ik ben naar hier gekomen om ons beider belangen te behartigen en niet om door zo'n zwabberwif voor schut gezet te worden. Verzin iets. Doe iets.

SYLVAIN : Wilt ge dat we op de slaapkamer onze zaken gaan afhandelen?

JULIENNE : (*pruilend*) Nee, want dat mens heeft mijn libido geruïneerd!

LINDA : Geef dat maar aan aan de verzekering, madame.

SYLVAIN : Misschien komt ge beter op een andere dag eens terug.

LINDA : Maar niet op een zaterdag. Want dan loopt ge onder de voet.

JULIENNE : Wees maar gerust. Als gij hier zijt zet ik hier geen voet meer binnen. Ik ben niet op mijn kop gevallen.

LINDA : Nee, alleen maar op uw gat... in de javel

.

JULIENNE : Geef die eerste drie hoofdstukken mee, Sylvain. Wanneer we onze wederzijdse belangen behartigen, zien we later wel.

SYLVAIN : Euh... de eerste drie hoofdstukken?...

JULIENNE : Die zijn toch af, hoop ik. Als die vandaag niet klaar zijn verspeelt gij 200.000 frank en ik een miljoen.

SYLVAIN : Euh... ik moet ze nog... ik moet ze nog...

JULIENNE : Ge moet ze toch niet meer schrijven?

SYLVAIN : Euh...

LINDA : *(terwijl ze met een kledernatte spons de printer afsponst)* Hij moet ze nog uitprinten. Maar dàt kan hij nu niet. Want ik ben dat ding aan 't kuisen.

SYLVAIN : Mijn printer!

JULIENNE : Los het op zoals ge wilt, Sylvain, maar maandagmorgen komt ge de drie eerste hoofdstukken van uw roman op mijn bureau deponeren of onze zakelijke relatie loopt op de klippen. Een persoonlijke relatie met u wil ik nog handhaven... op voorwaarde dat ik uw enig, exclusief frikadelleke blijf.

LINDA : Ge moogt gerust zijn, madame. Al het andere soepvlees dat hier passeert draait hij door de passe-vite.

JULIENNE : Dus maandag brengt ge uw werk. Ik ben benieuwd naar de nieuwe heldin. De nieuwe vlam van Bavo Blommaerts is toevallig toch niet geïnspireerd door mijn persoonlijkheid?

LINDA : Bijlange niet! Mijnheer Vreborgs schrijft niet over minnaressen. Dat is niet origineel. Dat zien de mensen alle dagen in "Bay Watch" en "Melrose Place" en "Dallas" en al die "zeepsopdinges" die langer moeten duren dan het plezante aan getrouwd te zijn. Nee,nee. De nieuwe heldin van mijnheer Vreborgs is jong, levendig, dartel en dynamisch. Dat is een "naturelle", eh mijnheer Vreborgs? En weet ge wat, madame Groentesoep?...t Wordt een heel spannend verhaal deze keer. Voor het derde hoofdstuk, eh, daar slaat ze de held bijna de kop in. Alleen het einde is gewoon: ze trouwen. *(schrobt)*

JULIENNE : Ge laat uw held toch niet trouwen, Sylvain! Ge boycot uw schrijverscarrière! De vrouwelijke lezers verslinden uw romans omdat gij, als vrijgezel, het liefdesleven van uw held zo hartstochtelijk en teder kunt beschrijven. Als ge hem laat trouwen, is 't in uw volgende roman gedaan met rozegeur en maneschijn. Dan kunt ge hem alleen nog maar alledaagse banaliteiten laten meemaken: een ambras, een burentwist, lastige kinderen, een hartinfarct, een koffieklets... En zoiets geef IK niet uit!

LINDA : Och, dan schrijft hij voor "Familie" eh madame.

SYLVAIN : Het slot van mijn roman staat nog niet echt vast. Het kan nog alle kanten uit.

JULIENNE : Bavo Blommaerts mag niet trouwen! En uw kuisvrouw mag uw romans niet meer lezen vooraleer ik ze gelezen heb. Dat zal volgende week contractueel vastgelegd worden... in de sofa op mijn bureel. *(af)*

LINDA : En wat vindt ge van uw Marie? Was ze goed?

SYLVAIN : Goed!? Goed?! Ge hebt mijn printer geruïneerd, de inhoud van mijn nieuwe roman gemanipuleerd en mijn uitgeefster op stang gejaagd... en gij durft vragen of ge goed waart?

LINDA : Maar ze was toch niet jaloers.

SYLVAIN : Nee, dat niet. Maar hoe ziet ge er ook uit. Net een slons uit een barakkenkamp. Verschrikkelijk! Vooruit, ga u wassen vooraleer ik er aan begin.

LINDA : Dat durft ge niet.

SYLVAIN : Ik durf alles.

LINDA : Behalve wulpse uitgeefsters buiten jassen.

SYLVAIN : Maar vranke snuiten wassen wel! *(Neemt spons uit emmer en stapt in Linda's richting.)*

LINDA : *(deinst achteruit)* Dat moet ge eens durven!

(Kort, speels gevecht met gelach en gekir: Sylvain spat met de spons water in Linda's richting en probeert haar gezicht te wassen. Linda spettert met de natte borstel water in Sylvains richting. Terwijl:)

SYLVAIN : Kom hier, vuile Marie!

LINDA : Marie geeft haar ontslag!... Nee, Sylvain! Niet doen! Stop Sylvain! Ge maakt me helemaal nat!

(Parlofoon zoemt.)

LINDA : Als 't Peter is, zeg dan maar dat hij vanmiddag maar eens terugkomt...

COCO : Waterkijken! Waterkijken! Waterkijken!

LINDA : ... als er een gebraden papegaai geserveerd wordt. *(ruimt kuisgerief op)*

SYLVAIN : Amai! Gij ziet uw nieuw lief graag! *(door parlofoon)* Hallo.

FREDDY : *(stem door parlofoon)* Ik ben 't. De Freddy.

SYLVAIN : Kom maar binnen, Freddy. *(tot Linda)* 't Is de Freddy.

LINDA : Och, die zielepoot.

SYLVAIN : Freddy is mijn vriend, Linda. Over mijn vrienden wordt hier niet geroddeld.

LINDA : Nee, maar madame de conciërge mag hier uw beste vriendin wel uitmaken voor verzopen kieken.

COCO : Verzopen kieken! Verzopen kieken! Verzopen kieken!

LINDA : *(tot Coco)* 't Is bijna zo ver. Zeg uw akte van berouw al maar op! *(af met kuisgerief naar slaapkamer)*

FREDDY : *(op)* Vindt ge 't goed dat ik de deur op een kier laat staan, Sylvain? Ons Jeanine komt seffens ook. Die is nog even bij de bakker binnengesprongen. En vertel eens rap vooraleer ons Jeanine er is... Wat hebt ge allemaal meegemaakt deze week? Hoe was uw poppemieke vannacht? Was 't weer zo'n knappe en vurige griet? *(raapt*

jarretellenhouder op, opgewonden) O ja! Ik zie het! Waw! Wat een taille! En maar vier jarretellen! Ons Jeanine heeft er acht nodig om haar kousen op te houden. Hoe was ze?

SYLVAIN : Och, dat ding ligt hier nog van vorige week. Dat is van een met vel overspannen skelet.

FREDDY : En had ze temperament?

SYLVAIN : Absoluut. Ik heb er zeventien blauwe plekken aan overgehouden.

FREDDY : Waw! Zeventien blauwe plekken! Dan zijt ge er weer op los gegaan! Gij hebt nogal een leven, eh Sylvain Gij, als vrijgezel, kunt er tenminste van profiteren.

SYLVAIN : Profiteren: zoals een eenzame kleuter in een grote, lege speeltuin...

FREDDY : ...vol schommels, wiplanken, draaimolens, glijbanen... gij moogt opspringen waarop ge wilt!

SYLVAIN : Maar gij als getrouwd man, hebt tenminste een privé speeltuin, waarin ge nooit alleen zijt.

FREDDY : Ik? Een privé speeltuin?... Maar Sylvain, jongen toch! Een privé trampoline waarop ik al vijftien jaar sta te wippen, ja.

SYLVAIN : Gij kunt tenminste gewoon praten met vrouwen.

FREDDY : Ik? Ik moet zien wat ik zeg. Zeker als ons Jeanine er bij is.

SYLVAIN : Maar ik, als vrijgezel, moet in gezelschap van vrouwen altijd op mijn woorden letten. Ik mag niets vriendelijks zeggen, laat staan een vrouw een compliment geven, of ze interpreteren het als zou ik ze uitgenodigd hebben om in mijn bed te komen liggen.

FREDDY : Ho maar, ik mag een andere vrouw ook geen compliment geven, of ons Jeanine komt in actie.

SYLVAIN : De vrouwen vallen u niet lastig als ge ergens naartoe gaat.

FREDDY : Met ons Jeanine erbij? Nooit!

SYLVAIN : En zonder Jeanine?

FREDDY : ... Euh... Eigenlijk ook niet... Alhoewel ik er toch nog zo slecht niet uitzie. Of wel?

SYLVAIN : Ze laten u met rust omdat gij getrouwd zijt. Een getrouwd man in vrouwelijk gezelschap is zoals een strijkijzer: dat hebben ze of dat kennen ze. Maar een vrijgezel in vrouwelijk gezelschap is zoals een Vaporetto in solden: dat willen ze allemaal.

FREDDY : Wat is een Vaporetto?

SYLVAIN : Dat is zo'n nieuw ding, dat alles kuist: de ramen, de vloer, de tapijten, de gordijnen, het toilet... alles. Men kapt er water in, er komt geweldig veel stoom uit en het kuist alles.

FREDDY : Ach zo!

SYLVAIN : Een Vaporetto is heel gegeerd bij de vrouwen, net zoals een vrijgezel.

FREDDY : Dus, gij moet geen moeite doen om ze warm te krijgen voor een slippertje? Zodra ze in de mot hebben dat gij... zo'n stomende Vaporetto zijt, moogt gij er aan beginnen?

SYLVAIN : Zo gaat het.

FREDDY : Geluksvogel!

SYLVAIN : Ach. Neem bij die mooie vrouwen het golvend haar weg, de omfloersde blik, de sensuele mond, de gestroomlijnde figuur. Wat blijft er dan nog over?

FREDDY : Ons Jeanine.

SYLVAIN : Het karakter, Freddy. En dat stemt niet altijd overeen met het uiterlijk. Soms zou ik willen dat mijn leven minder turbulent was; dat ik een bezadigder leven kon leiden.

FREDDY : Daar bestaat een oplossing voor!

SYLVAIN : Ja?

FREDDY : Maar 't is nogal drastisch.

SYLVAIN : Wat dan?

FREDDY : 't Is een paardemiddel...

SYLVAIN : Zeg het dan!

FREDDY : Trouwen.

SYLVAIN : Soms zou ik wel willen trouwen. Maar dan met een schat van een vrouwtje, een droomprinsesje.

FREDDY : Niet doen! Droomprinsessen veranderen allemaal in heksen.

JEANINE : *(off set)* Freddy!

FREDDY : Voilà. Daar hebt ge mijn heks... (lief-onderdanig) Ja Jeaninneke.

JEANINE : *(op)* Nu is 't gedaan. Bij die bakker koop ik nooit nog iets. Zo'n onbeschoft volk! Ik had er een zoutloos brood besteld, voor mijn dieet...

FREDDY : Ze is weer op dieet.

JEANINE :... Ik vraag aan de winkeljuffrouw mijn zoutloos brood. Ze gaat naar achter en ik hoor ze tot in de winkel roepen: - en er stond zeker tien man binnen - "Waar ligt dat zoutloos brood voor die dikke madame?"!

FREDDY : *(lacht)*

JEANINE : Lach niet! Als ze u voor "dikke madame" uitschelden, zoudt ge ook niet lachen. Dan zoudt ge ook op uw tenen getrapt zijn.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Als iemand uw vrouw "dikke madame" noemt, moet gij daar iets aan doen.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Gij moet uw vrouw verdedigen.

FREDDY : Ja Jeaninneke

.

JEANINE : Wie mij een "dikke madame" noemt moet gij onder handen nemen.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Vooruit! Naar de bakker! En zet dat wicht op haar plaats, zodat ze me nooit nog een "dikke madame" durft te noemen. *(rukt jarretellen uit Freddy's handen)* En ga met lege handen, dan kunt ge er op los meppen als 't nodig is. *(bekijkt jarretellen.)* Wat nu? Dragen ze aan ieder been één tegenwoordig?

FREDDY : *(verlekkerd)* Dat past rond één lendeke... *(met uitgestreken gelaat, ingevolge Jeanines strenge blik)*... zegt Sylvain, Jeaninneke.

JEANINE : Naar de bakker gij! En doe wat ge moet doen.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : En kordaat zijn, eh!

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Niet mals zijn!

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Nee Jeaninneke.

FREDDY : Nee Jeaninneke. *(af)*

JEANINE : Daar moet ge mee op uw kot zitten, zie! Zo'n tamme! Daar zit niet het minste pit in. Vergeleken met onze Freddy is Al Bundy nog een vinnige vent.

SYLVAIN : Euh... een kop koffie met pit, Jeanine?

JEANINE : Ja graag, Sylvain. Gij merkt tenminste wat een vrouw nodig heeft. *(Sylvain schuift Jeanine een stoel voor)* En gij zijt zo galant. Ach was ik maar...

SYLVAIN : ... bij moeder thuis gebleven?

JEANINE : Nee. Want getrouwd zijn heeft zijn charmes. Maar was ik twintig jaar jonger en had ik hetzelfde verstand als nu, ik zou toch met een idealer exemplaar getrouwd zijn.

SYLVAIN : Bestaan er wel ideale mannen? *(schenkt koffie in.)*

JEANINE : O ja! Sean Connery. En Richard Gere. En Tom Cruise. En Indiana Jones. En Eddy Wally... En gij.

SYLVAIN : Ik?!

JEANINE : Soms beeld ik me in dat gij met mij getrouwd zijt. En dan verloopt alles als in

een droom...

SYLVAIN : 't Is een droom, Jeanine! 't Is een droom!

JEANINE : Gij streelt me 's morgens zachtjes wakker. Niet zoals onze Freddy. Die stompt in mijn zij als de wekker afloopt. Gij fluistert in mijn oor dat het ontbijt klaar staat. Weet jij, dat ons Freddy gewoon blijft liggen totdat ik minstens drie keer aan de trap staan brullen heb dat de koffie klaar is? Maar jij, jij tilt ge me uit bed en draagt me naar de eetkamer...

SYLVAIN : 't Is een nachtmerrie!

JEANINE : Ge zet een zacht muziekje op en bedient me met pittige koffie terwijl uw ogen van mijn liefde drinken. Zoiets doet onze Freddy niet, eh. Die duikt 's morgens achter zijn gazet en slurpt van zijn koffie. Maar jij, jij besmeert mijn boterhammetjes met liefde...

SYLVAIN : 'k Zou er choco op doen.

JEANINE : Gij bedient me, verwent me, danst met mij...

SYLVAIN : O, maar dat doe ik allemaal niet, hoor!

JEANINE : Jawel. Ik heb toch uw boeken gelezen, zeker. Oh! De manier waarop jij een vrouw kunt beminnen en vertroetelen.

SYLVAIN : Maar dat ben ik niet. Dat is Bavo Blommaerts: een gefantaseerde held.

JEANINE : Kom, kom, Sylvain. Denkt ge dat ik niet door heb dat jij dat zijt? Iets dat ge niet kent, daar kunt ge toch niet over schrijven, zeker. Oh, zo'n vrijgezel als jij kent tenminste iets van de liefde. Gij weet hoe ge een vrouw kunt manipuleren.

SYLVAIN : Ik wou dat ik het nu wist!

JEANINE : Gij waardeert haar, praat met haar, brengt rozen voor haar mee. En 's

avonds, als het maanlicht schijnt, bij de gloed van de open haard - die gij aangestoken hebt - zingt ge voor haar...

SYLVAIN : Maar Freddy...

JEANINE : Die zingt alleen maar als hij zat is.

SYLVAIN : Maar Freddy ziet u graag. En hij heeft iets voor u over. Want hij is u nu volop aan 't verdedigen bij die ongemanierde winkeljuffrouw.

(Freddy op met drie opeengestapelde dozen patisserie.)

JEANINE : En? Hoeveel tanden hebt ge in dat vrank bakkes laten staan? Ge hebt toch bij gezegd dat het is omdat ge uw vrouw niet laat beledigen? Ge hebt u toch als een échte man gedragen?

FREDDY : Euh... Ik ging binnen en ik zei: *(kordaat)* "Juffrouw!" *(timide)* En toen zag ik die lekkere, verse éclairkes liggen. Ik dacht: daar ga ik ons Jeaninneke nu eens plezier mee doen, zie!

JEANINE : Vreet ze zelf op. Ik ben op dieet. 't Enige wat ge voor mij moest doen, was die vranke tik op haar plaats zetten. Dat hebt ge toch gedaan!?

FREDDY : Toen zei ik *(kordaat)* "Juffrouw!" *(timide)* En toen zag ik ineens die crème-fraîche-taart. Met bosbessen. En ik weet dat gij dat zo graag lust.

JEANINE : Frambozen. Ik eet graag frambozen. Bosbessen blijven op mijn maag liggen. Hoe dikwijls moet ik dat nog zeggen. En vertel nu eens eindelijk hoe ge dat onbeschoft schepsel aangepakt hebt.

FREDDY : Toen zei ik *(kordaat)* "Juffrouw!" En ik wees met mijn vinger recht naar haar. *(timide)* Allez... ik dacht toch dat ik recht naar haar wees. Maar ze zal wat scheel gezien hebben, denk ik. Want van die Berlijnse bollen achter haar rug heeft ze er toen tien ingepakt.

JEANINE : En toen?

FREDDY : Toen ben ik maar teruggekomen, want mijn geld was op.

JEANINE : Maar dat gaat zo niet, eh! Mij eerst uitmaken voor "dikke madame". Dan mijn vent merchandise opsolferen die hij niet gevraagd heeft. Geef hier! (*neemt patisseriesdozen*) Ik zal het daar eens gaan uitleggen! (*Af. Laat de deur open staan.*)

FREDDY : (*slaat kruisteken*) Van de dwingelandij van onze vrouw, spaar ons Heer. Van de sleur van het huwelijksleven, spaar ons Heer.

SYLVAIN : Getrouwd zijn levert ook mooie momenten op, Freddy.

FREDDY : Ja. Prachtige momenten. Zoals dat moment wanneer ge kunt zeggen: "Allez schat, tot straks, eh!"

SYLVAIN : Ge overdrijft.

FREDDY : Ik overdrijf niet. Het huwelijkscontract is een slavencontract. Door te trouwen speelt ge al uw rechten kwijt: ge moogt niet thuiskomen wanneer ge wilt, ge moogt niet in de zetel gaan zitten wanneer ge wilt, ge moogt niet naar de televisie zien als ge wilt, ge moogt de tandpasta niet uitknijpen zoals ge wilt en ge moogt alleen maar slapen als zij koppijn heeft... Van zodra ge getrouwd zijt staan overal reglementen op. En 't is altijd voorrang van rechts. Want gij moogt niks, maar madame mag alles. Gij moet uw jas aan de kapstok hangen. Maar dat haar peignoir dag in dag uit over de leuning van de zetel hangt, dat is normaal. Uw gazet moet altijd netjes opgeplooid in een mandje liggen. Maar haar Flairen en Storiekes en Libellekes slingeren overal in 't rond. Gij moet de keukenhanddoek altijd op het droogrek hangen als ge afgedroogd hebt. Maar haar keukenhanddoeken komt ge overal tegen. Weet ge dat ik graag bij u op bezoek kom, alleen maar omdat ik zie dat hier geen vrouw woont. Hier ligt geen breiwerk in de zetel. Hier hangen geen panties over de stoelleuning. Hier vindt ge geen Neygynnonkens op een vensterbank of op een kast. Hier vindt ge enkel de rustige soberheid van een vrije man... (*raapt jarretellenhouder op*) en soms een pikant souvenir van een opwindende nacht. Gij zijt te benijden, Sylvain. Ik wou dat ik zo'n vrije vogel was als gij;

zo'n stoommachine die iedere vrouw wil hebben; zo'n Vapo... Hoe heette dat ding ook weer? *(werpt jarretellenhouder weg)*

SYLVAIN : Een Vaporetto.

ANITA : *(op)* Woont hier een zekere Sylvain Vreborgs?

SYLVAIN en FREDDY : *(geluidloos)* Waw!

ANITA : Ik vroeg of Sylvain Vreborgs hier woont.

SYLVAIN : Ja, juffrouw. Dat ben ik.

ANITA : En is Freddy Verstappen hier?

FREDDY : 't Is voor mij! Ze komt voor mij! Mijn gebeden zijn verhoord! Alleluia! Onderuit, Sylvain! Onderuit!

(Molenwiekend rent Freddy als een dolleman door de kamer. Uit zijn oren en mouwen ontsnapt stoom. Technische tip: Onder een pruik flexibele buisjes monteren, aangesloten aan een spuitbus met rook - verkrijgbaar in de handel - en vanuit de vestzak laten bedienen.)

SYLVAIN : Freddy!... Wat is er?... Wat scheelt er?...Wat hebt ge?

FREDDY : Ik ben een Vaporetto! Ziet ge dat niet? Ik ben een Vaporetto! Voor zo'n moordgriet wil ik een Vaporetto zijn!

ANITA : Ik heb een boodschap voor mijnheer Freddy Verstappen.

FREDDY : *(stoomtoevoer stopt)* Zeg het maar tegen mij. Ik ben Freddy Verstappen.

ANITA : Zojuist is uw vrouw op straat uitgegleden over een bananeschil en ze is gevallen.

FREDDY : Laat ze maar eventjes liggen, juffrouw. Kom binnen.

SYLVAIN : Ze is toch niet gewond?

ANITA : Met haar gezicht is ze gelukkig niet op de straatstenen beland, maar op de vracht patisserie die ze bij had. Maar ze heeft wel haar enkel verzwikt. Ze vraagt of ge haar wilt komen optillen.

FREDDY : Ons Jeanine?! Optillen?! Bel maar een takelwagen, Sylvain, want daar begin ik niet aan. Hebt gij het zien gebeuren, juffrouw?

ANITA : Ja. Net voor mijn neus ging mevrouw onderuit.

FREDDY : Dat was nogal een slag, zeker? Zijt ge al bekomen van de schrik? Kom even zitten, kom. Als ge daar gaat zitten kunt ge uw voeten omhoog leggen. Dat bevordert de bloedsomloop. Sylvain zal een glas whisky inschenken, nietwaar Sylvain? Dat helpt tegen een shock-toestand. Of hebt ge liever een glas water? Ik zal nog een kussen achter uw rug steken. Dan ligt ge comfortabeler...

JEANINE : *(stropelt op met gezicht en kleding vol slagroom)* Freddy!

FREDDY : *(timide)* Ja Jeaninneke.

JEANINE : Ik ben gevallen.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Ik wil naar huis.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

(Freddy en Jeanine af.)

SYLVAIN : Kan ik u een kop koffie aanbieden, juffrouw?

ANITA : Nee, dank u. Van mannen aanvaard ik nooit een kop koffie. Die schenken geen zuivere koffie. Schandalig! Zelfs een ongeval van hun eigen vrouw baten ze uit om op de versiertoe te gaan.

SYLVAIN : Maar mijn koffie is zuiver. Ik maak hem altijd van Spa-water.

ANITA : Gij zijt zeker geen uitzondering op de algemene regel, mijnheer Vreborgs. Regelmatig staat uw foto in de krant naast een nieuwe verovering... Of beter gezegd: een nieuw slachtoffer. Door u laat ik me zeker niet inpalmen. Al moet ik zeggen dat de liefdespassages in uw boeken me wel ontroerden.

SYLVAIN : Ah! Hebt ge mijn boeken gelezen?

ANITA : Een drietal titels, ja.

SYLVAIN : (neemt boek uit het rek) Hebt ge deze al gelezen?

ANITA : Die nog niet, nee.

SYLVAIN : Neem maar mee. 't Is een mooi verhaal. Ontspannend. Ge moogt het houden.

ANITA : Het zal van pas komen in het vliegtuig.

SYLVAIN : Oh! Gaat ge op vakantie naar het buitenland?

ANITA : Naar het buitenland wel. Maar vakantie: nee. (*bitter*) Voor vakantie is mijn situatie veel te ingewikkeld, te riskant... Mijn situatie zou stof kunnen opleveren voor een heel spannende roman, mijnheer Vreborgs.

SYLVAIN : Maar gij komt als geroepen. Ik heb namelijk heel dringend een plot nodig. Ga zitten en vertel.

ANITA : Gij zoudt die roman niet kunnen schrijven, mijnheer Vreborgs, want er komt geen greintje liefde in voor. Alleen maar koude haat... en koelbloedige criminaliteit.

SYLVAIN : O maar dat is interessant!

ANITA : Zolang het u niet overkomt, ja. Maar als ge tot over uw oren in de shit zit, denkt ge er anders over. Ik ben buiten mijn wil in het maffia-milieu verzeild geraakt, mijnheer Vreborgs. Ik heb te veel gezien en weet te veel. Daarom trek ik het land uit.

SYLVAIN : 't Is zonde, dat zo'n schoon kind als gij vertrekt. Juist nu, nu wij mekaar ontmoet hebben.

ANITA : Vergeet deze ontmoeting, mijnheer Vreborgs. Want binnenkort ben ik in Brazilië en neem ik een andere identiteit aan. Een vals paspoort, een andere naam, en Anita Geyskens verdwijnt van de aardbol.

SYLVAIN : 't Is zonde.

ANITA : Maar nu ik toch bij de fameuze Sylvain Vreborgs ben... Mag ik een autogram van u, mijnheer Vreborgs?

SYLVAIN : Maar natuurlijk. Met alle plezier. Wacht. Ik neem een stuk papier.

ANITA : Zet het hier maar op, mijnheer Vreborgs. (*Tilt rok op en toont een rode jarretelle.*)

SYLVAIN : Met alle plezier, Anita! Ik zal er nog iets bij schrijven, speciaal voor u. (*citeert terwijl hij schrijft*) "Voor de vrouw van mijn dromen. Van ganser harte. Sylvain Vreborgs."

ANITA : Dank u. Voor het boek en voor de vriendelijke ontvangst. Ik wens u nog veel succes met uw schrijverscarrière, mijnheer Vreborgs. (*af*)

SYLVAIN : (*zingt*) "Anita! Anita! My love!" En zoiets verdwijnt uit mijn leven. 't Is zonde.

Zo'n moordgriet! Zo'n schatje! Zo'n darling! Zo'n lieverd!

COCO : Schatje, darling, lieverd, schatje, darling, lieverd, schatje, darling, lieverd.

LINDA : (Op. aangenaam verrast) Kijk eens aan! Als ge er maar pressie op zet, dan zijn de buitenlanders niet alleen vriendelijk, maar nog direct tweetalig ook. *(zegt de kooi)* Ego te absolvo. Ga in vrede. We zullen een pot pekelharing opendoen vanmiddag. Hebt ge hem die woordjes speciaal voor mij aangeleerd, Sylvain? Ben ik een schatje? Een lieverd? Een darling?

SYLVAIN : Ja. Maar van een zekere Peter sedert vorige week, naar 't schijnt.

LINDA : Och, ja. Peter...*(de parlofoon zoemt)* Als 't Peter is zeg dan dat hij straks terugkomt. Ik wou eerst over hem met u nog eens praten.

SYLVAIN : Hallo?

CARLA : *(stem door parlofoon)* Ik ben het, Carla de conciërge. Zou ik nog eens tot bij u mogen komen, mijnheer Vreborgs?

SYLVAIN : Ja Carla, kom maar. *(tot Linda terwijl hij de papegaaiekooi naar de keuken draagt)* Ge zijt precies niet erg enthousiast over uw Peter.

LINDA : *(koeltjes)* O jawel. 't Is de slechtste niet. Maar hij heeft niet graag dat ik met u bevriend ben. Hij is jaloers.

SYLVAIN : Maar onze vriendschap is onschuldig. Wij praten, wij maken pret, wij lachen, wij zwansen, we gaan kameraadschappelijk met elkaar om, meer niet.

LINDA : Dat heb ik ook gezegd. Maar volgens hem kon dat niet. Hij zei, dat gij een dekstier zijt.

SYLVAIN : Een dekstier! Een dekstier! Toen hij dat zei hebt ge hem toch een bloedneus geslagen!?

LINDA : Nee, want ik weet niet wat een dekstier is.

SYLVAIN : (Kalm:)... Gij weet niet wat een dekstier is?

LINDA : Nee, wilt gij dat eens uitleggen?

SYLVAIN : Een dekstier... dat is... dat is... Weet gij echt niet wat een dekstier is?

LINDA : (*schudt "neen"*)

SYLVAIN : Wel een dekstier dat is... een stier die... dat is een Chippendale voor koeien.

CARLA : (*op met een in dagblad gerold voorwerp*) Neem me niet kwalijk, mijnheer Vreborgs. Daarstraks heb ik gezegd, dat ons Tamara volgende week verjaart. En met een autogram van u zou ze echt blij zijn. Maar omdat gij geen boeken tekent... zoudt gij dit willen tekenen, asjeblijft? (*rolt een groot, antiek damescorset uit het dagblad*)

SYLVAIN : Wat is dat?

LINDA : Een nadarafsluiting tegen Chippendales.

CARLA : Lingerie van ons Tamara, mijnheer Vreborgs.

LINDA : (terwijl Sylvain het corset tekent) Dat ziet er stevige merchandise uit. Een ontwerp van het huis Heras-Hekwerk zeker?

SYLVAIN : Asjeblijft, madame Carla. En wens Tamara een gelukkige verjaardag van mijnentwege.

CARLA : Dat zal ik zeker doen, mijnheer Vreborgs. Dat zal niet mankeren. Dank u wel. Ze zal content zijn! (*af*)

SYLVAIN : Ik ben het beu! Beu! Beu! Beu! Beu! Beu!

LINDA : Zo zou een dekstier het ook zeggen.

SYLVAIN : Ik ben het beu als een oversexte vrijgezel behandeld te worden. Autogrammen zetten op bustenhouders, jarretellenhouders, nadar-afsluitingen... Het hangt me de keel uit. Waarom laten de vrouwen mij niet gerust? Julienne, mijn uitgeefster, de dochter van Carla, ja zelfs de vrouw van Freddy... en er zijn er nog! Allemaal willen ze me uitproberen. En waarom? Omdat ik een vrijgezel ben. Een vrijgezel prikkelt hun nieuwsgierigheid, activeert hun sex-appeal. En ik loop in de val. Ik wil helemaal geen dekstier zijn, geen gereputeerde play-boy,. Ik wil een kalm, bezadigd leven leiden.

LINDA : Doe het dan.

SYLVAIN : Ik zit vastgekleefd aan mijn reputatie. Dat gaat zomaar niet... Tenzij ik mijn levenswijze drastisch zou wijzigen... Met een paardemiddel...

(de parlofoon zoemt)

LINDA : Dat zal Peter zijn. Hallo.

PETER : *(stem door parlofoon)* Zijt gij het Linda? Ik ben het Peter.

LINDA : Ik kom. 't Is Peter. Ik hoop maar dat hij zich niet te jaloers zal gedragen.

SYLVAIN : Hij heeft geen enkele reden om jaloers te zijn. Want ik ga trouwen... met Anita Geyskens.

2° BEDRIJF

(Een maand later. Op de kast ligt een doosje anticonceptiva.)

COCO : *(praat ononderbroken)* Goede morgen... Schatje, darling, lieverd. Schatje, darling, lieverd... Sylvain... Sylvain...Goede morgen... Schatje, darling, lieverd...

(Sylvain op via slaapkamer, gekleed in jeansbroek en T-shirt. Draagt een trouwring. In de hand: een stel panty's, een rode jarretellenhouder en een damespeignoir en een kapstok met een mondain dameskleed. Coco babbelt verder terwijl Sylvain het dameskleed aan de deurlijst van de keukendeur hangt, de jarretellenhouder en de panty's her en der over leuning hangt, de damespeignoir in de zetel legt, een breiwerk uit de kast neemt en op het voetbankje legt, keukenhanddoeken uit de keuken haalt en over de stoelleuning hangt en her en der damesbladen neerlegt.)

COCO : ...Goede morgen... Sylvain... Sylvain...

SYLVAIN : Voilà. Wat vindt ge ervan, Coco?

COCO : *(fluit)*

SYLVAIN : Ziet het er zo niet uit alsof ik getrouwd ben?

COCO : Schatje, darling, lieverd.

SYLVAIN : Nee. Een schatje is er niet bij. Sylvain Vreborgs is slimmer dan twee platte geitjes. Die pikt alleen de voordelen van het getrouwd-zijn mee, maar niet de nadelen. Die is vorige maand wel getrouwd, maar zonder vrouw. Anita Geyskens was een geschenk uit de hemel. Met haar kon ik in stilte in Las Vegas gaan trouwen. Want in Brazilië verdwijnt ze toch van de aardbodem. Zij was de geknipte vrouw om fictief mee te kunnen trouwen. Met daarbij het voordeel dat ik er geen schoonmoeder mee in huis haal én dat ze niet uit de lucht gegrepen is. Voor mijn vrienden en kennissen bestaat ze echt. Want Freddy heeft haar in levende lijve gezien en kan overal uitbazuinen dat ik met een moordgriet getrouwd ben. Het volstond om één krant van mijn huwelijk op de hoogte te brengen en nu weet heel Vlaanderen dat ik geen heftige dekstier meer ben, maar een bezadigde, getrouwde os. *(de parlofoon zoemt, door hoorn)* Hallo.

CARLA : *(stem door parlofoon)* Ik ben het: Carla de conciërge. Is mevrouw thuis,

mijnheer Vreborgs?

COCO :Schatje, darling, lieverd...

CARLA : Ah, ik hoor dat ze thuis is. Zou ik haar eens mogen spreken, mijnheer Vreborgs?

SYLVAIN : Een ogenblikje, madame Carla. (*Balt vuist naar Coco. Daarna met vrouwenstem door parlofoon:*) Hallo.

CARLA : 't Was om te zeggen dat ge de vuilnisbak nog moet buiten zetten, mevrouw Vreborgs. De vuilniskar komt vandaag. Maandag is 't een betaalde feestdag.

SYLVAIN : (met vrouwenstem:) Dank u wel, madame Carla. (*haakt in*) Hou in 't vervolg uw snater als iemand door de parlofoon spreekt, kwebbelgat. Of ik zal ook eens stoute taal gebruiken, zoals Linda. En pas op, eh! Want als IK een papegaai braad, farceer ik hem eerst met tomaten.

COCO : (*krijst*)

SYLVAIN : Dan de vuilnisbak eens gaan buiten zetten. (*Terwijl hij een damesblouse aantrekt en een langharige pruik - net hetzelfde haar als Anita - opzet:*) De living er laten uitzien alsof hier een vrouw woont, gaat nogal. Maar af en toe Anita in levende lijve laten opduiken, dat is geen lachertje. 'k Heb wel gezegd dat mijn vrouw een zakenvrouw is, die veel op reis is. Maar af en toe moet ze eens thuis zijn. Zeker met zo'n inspector Clouseau als conciërge. Voilà. Nog wat lippenstift en Anita is klaar voor haar blits-optreden. Want het moet rap gaan. Carla mag de kans niet krijgen om Anita aan te spreken. Wat vindt ge ervan?

COCO : (*fluit*)

SYLVAIN : Lach me niet uit, mettekop! En leer nu eens eindelijk "Anita" zeggen. Een papegaai van een deftig getrouwd koppel moet de namen van mijnheer en madame

kunnen zeggen. Anita. Anita. Anita.... *(af naar keuken)*

COCO : Mettekop... mettekop... mettekop...

(Linda op en Sylvain met vuilniszak tegelijk op)

LINDA : Goede morgen, mevrouw Vreborgs. Aangenaam met u... *(Sylvain negeert Linda's uitgestoken hand, met afgewend hoofd snel af naar buiten)*... kennis te kunnen maken. Amaai! Dat is geen om op de markt te staan. Ben ik al zo vriendelijk om hun pluimvee te voederen terwijl ze op huwelijksreis waren en dan kan er nog geen "goeiedag" af!

(Sylvain opent de deur op een kier en gluuft binnen.)

COCO : Schatje, darling, lieverd...

LINDA : Ah! Toch nog vriendelijk volk in huis! *(voedert Coco)* En hoe is 't, geletterde haan? Kent ge de woordjes nog die ik u geleerd heb? Kom, we zullen eens een overhoring doen.

(Terwijl Linda met Coco oefent sluipt Sylvain via de overloop naar de slaapkamer)

LINDA : Charlatan... charlatan... charlatan...

COCO : Charlatan... charlatan...

LINDA : Goed! En nu: mettekop... mettekop... mettekop...

COCO : Mettekop... mettekop... mettekop...

LINDA : Goed zo. En rotzak... rotzak...

COCO : Rotzak... rotzak... rotzak...

LINDA : Flink zo. En geeft uw baas er op en tijd en stond maar flink van langs. Hij had maar niet zo geniepig moeten trouwen. En dan nog met zo'n zuur tuttebel! De rotzak!

COCO : Rotzak... rotzak... rotzak...

(Sylvain gewoon gekleed op via slaapkamer.)

LINDA : De charlatan...

COCO : Charlatan... charlatan... charlatan...

LINDA : De...

SYLVAIN : Linda!

LINDA : Kl...otverdekke! Gij doet een mens verschieten!

SYLVAIN : Gij moet mijn papegaai geen woordenschat bijbrengen. En zeker geen scheldwoorden. Die papegaai zal ik wel leren spreken.

COCO : Amen. Alleluia.

LINDA : Leer eerst die zure trut van u maar spreken. Want toen ze me daarnet passeerde kwam er geen kik uit. Nog geen "goeiemorgen". Ze hebben in die aangetrouwde robot van u blijkbaar een geluidskaart vergeten te steken.

SYLVAIN : Anita zal geschrokken zijn. Doorgaans is ze zeer lief en attent... een perfecte vrouw voor mij.

LINDA : Perfect?! Als mijn vrouw zo'n model had zou ik ze naar de Weight Watchers sturen. Of had ze misschien een gewatteerde jeansbroek aan?

SYLVAIN : Op Anita's model valt niets aan te merken. *(neemt rode jarretellenhouder)* Kijk maar eens. Daar kan ze in. En ze draagt er altijd rode.

LINDA : Pft! Daar kan ik ook in.

SYLVAIN : Als ge er een elastiek tussenzet zeker.

LINDA : Gij hebt niet het minste benul van de charmes die ik ter beschikking heb. In uw ogen ben ik nog altijd de bakvis die vijf jaar geleden hier in 't portaal kleddernat op de laatste bus stond te wachten... die al gepasseerd was. Toen was ik een prutserig deux-cheveautje, ja. Maar nu ben ik uitgebouwd.

SYLVAIN : Ik heb nooit beweerd dat gij niet moogt gezien worden.

LINDA : Waarom zijt ge dan zo achterbaks met die vreemde geit getrouwd? Ge hadt het tenminste aan mij ook eens kunnen vragen. Ik heb ook maat 36... als ik mijn buik wat intrek.

SYLVAIN : Gij zijt te jong.

LINDA : Maria was 12 jaar toen ze trouwde. En hebt ge Sint Jozef ooit horen klagen?

SYLVAIN : Maria was geen wispelturige wervelwind zoals gij.

LINDA : Een vrouw moet wispelturig zijn, anders wordt het huwelijksleven te rap eentonig. Een vinnig vrouwtje is in een huwelijk, wat de peper en het zout is in de soep. En als ge 't mij vraagt, is de soep van Anita heel flets. Dat zag er een zemel uit.

SYLVAIN : Anita brengt rust in mijn leven. Sedert ik met haar getrouwd ben, ben ik geen vrijgezel meer.

LINDA : Hebt ge dat alleen gevonden?

SYLVAIN : Ik bedoel, dat door met haar te trouwen, een punt gezet is achter mijn reputatie als dekstier. Alles verloopt nu rustig, geordend en de vrouwen zullen me niet meer tot avontuurtjes verleiden. Want ik ben nu een eerzaam, getrouwd burger.

LINDA : Gij hebt met die serie vrouwen in uw bed alleen maar "poesje-stoei" gespeeld zeker? Psychologie hebt ge er in ieder geval niet veel van opgestoken. Want ge weet niet eens dat vrouwen vooral datgene willen wat ze niet kunnen krijgen.

SYLVAIN : Ze zullen alleszins niet proberen om de kop van een brave, trouwe echtgenoot zot te maken.

LINDA : Maar vent toch! Nu gaan ze pas echt beginnen. Want door te trouwen, hebt ge al die anderen afgewezen. Die zullen nu met hun schitterendste schoon op u afkomen, om u te laten doodvallen van spijt dat ge niet met hen getrouwd zijt.

SYLVAIN : Dat geloof ik niet. Ik ben nu een gewoon strijkijzer. En dat hebben ze allemaal al.

LINDA : Gij zijt een buitengewone romanticus... En dat missen ze allemaal... Als gij denkt dat de op uw nectar beluste bijtjes hier buiten blijven omdat ge getrouwd zijt, hebt ge 't mis. Ze zullen blijven komen. Of ge moest een horzel van een vrouw hebben. Maar zo ziet die Anita van u er niet uit.

SYLVAIN : Als ze merken hoe gelukkig ik met Anita ben zullen ze de aftocht wel blazen. Anita is het beste wat mij kon overkomen.

LINDA : Dat zeggen ze allemaal. Maar om de concurrentie uit te schakelen, moet uw Anita ofwel van 't kaliber zijn van Marie, uw kuisvrouw: een gendarm met een waffel waarvan ze met hun gat in de javel vallen, ofwel met zo'n verblindende schoonheid voor de dag komen, dat de marchandise van de concurrentie er op slag van verbleekt. Maar uw Coco kan 't beter uitleggen dan uw vrouw en van haar fysiek ben ik niet achterovergeslagen ... Ze blijft zo lang achter. Die van de vuilniskar zullen ze per abuis toch niet meegepakt hebben naar 't stort, zeker?

SYLVAIN : Ze is waarschijnlijk nog boodschappen gaan doen.

LINDA : Nog zoiets: een vrouw moet thuis zijn. Want als ze niet thuis is, ziet gij er nog

altijd ongetrouwdit.

SYLVAIN : Maar ze zien toch dat ik getrouwd ben. Ik heb een trouwring aan, er liggen overal vrouwespullen...

LINDA : Wanneer komen de muizen naar de saucisse? Toch als de kat van huis is.

(Parlofoon rinkelt.)

SYLVAIN : *(door parlofoon)* Hallo.

JULIENNE : *(kortaf door parlofoon)* Is uw vrouw thuis?

SYLVAIN : ... Nee, die is....

JULIENNE : (Jubelend:) Prima! Dan kom ik gelegen. Ik ben het: Julienne, uw frikadelleke, mijn bolleke.

LINDA : Ziet ge wel! Als uw mussenschrik niet thuis is, zijn de love-birds daar.

SYLVAIN : Mijn vrouw is er niet, mijn frikadelleke... (Snel:) maar mijn kuisvrouw wel.

(Simultaan)

JULIENNE: Ah nee! Hebt ge die ma Flodder nu nog altijd in dienst. Die had ge toch kunnen afdanken. Ge zijt nu getrouwd. Laat uw vrouw maar kuisen. Een huwelijkscontract is ook een levenslang contract met een kuisvrouw.

LINDA : Ah nee. Ma Flodder is niet meer van dienst. Die heeft haar opzeg gegeven. Daarbij, ge zijt nu getrouwd. Laat uw vrouw maar kuisen. Een huwelijkscontract is ook een levenslang contract met een kuisvrouw.

JULIENNE : Hallo! Sylvain! Er zit precies een echo in uw parlofoon. Hoort ge mij? Kan ik binnenkomen?

SYLVAIN : Ja, mijn frikadelleke. Kom maar naar boven. *(haakt in)*

LINDA : Als ge denkt dat ik weer voor uw kuisvrouw speel, hebt ge 't mis. Laat uw vrouw die hete frikadellen maar uit het vuur halen. Zij moet jaloers zijn. Ik niet.

SYLVAIN : Toe, Linda. Nog één keer. *(Linda mokt)* 't Is voor het goede doel. *(Linda reageert niet)* Ik wil gerust gelaten worden. *(Linda reageert niet)* Hou die vrouw van mijn lijf. *(geen reactie)* Ge moogt ze van top tot teen inzepen.

LINDA : Met straf zeepsop? Met Biotex. Of nee, met Cif. Alhoewel, Dreft schuimt harder.

SYLVAIN : Doe het met Dash of met Sunlicht of met soda. Mij om het even. Als ge u maar voordoet als mijn kuisvrouw en Julienne van mijn lijf houdt.

LINDA : Eigenlijk zou uw vrouw daar moeten voor zorgen. Een eigen vrouw intimideert de maîtreskens beter dan een woeste kuisvrouw, ook al heeft ze een groencontainermodel. *(Merkt mondain kleed aan keukendeur.)* Als ze zo'n kleed aan heeft alleen al slaat de concurrentie groen uit van jaloezie. Dat is een chique ding, zeg! Dat komt zeker niet uit de C & A. Waar heeft ze dat gevonden? In de solden bij couture Carette? *(naam van dure kledingzaak uit de streek.)* Tiens. Dat is precies mijn maat. *(houdt het kleed voor)* Zou ik daarmee staan, denkt ge?

SYLVAIN : Linda, asjeblijft. 't Is nu het moment niet om over de mode te kletsen. Julienne kan ieder ogenblik binnenkomen. Verkleed u als Marie. Snel. *(duwt Linda in de richting slaapkamer)*

JULIENNE : *(op)* Oh mijn bolleke! Wat hebt ge me toch aangedaan! Omhels me. Troost me.

(Terwijl Julienne en Sylvain elkaar omhelzen, sluipt Linda terug naar de keukendeur,

neemt het mondain kleet, daarna snel af naar slaapkamer)

COCO : Frikadel... Kus-kus... frikadel.

JULIENNE : Een hele maand hebt ge me laten snakken naar uw romantiek, me laten branden van verlangen naar uw tederheid. En dan nog wel om stiekem te gaan trouwen. Eigenlijk ben ik heel kwaad op u, weet ge dat? Geen huwelijksaankondiging, geen uitnodiging voor een receptie. Niets hebt ge me laten weten. In de Kwik heb ik moeten lezen dat gij getrouwd zijt. Als het dan nog in de Humo was!

SYLVAIN : Het spijt me, Julienne. Het ging allemaal zo vlug. Verliefd, verloofd en zonder dat ge 't weet, getrouwd.

JULIENNE : Ge hadt me moeten laten weten dat ge ging trouwen. We hadden van uw trouwpartij een schitterende publicitaire stunt kunnen maken.

SYLVAIN : Anita stond er op om in stilte te trouwen.

JULIENNE : Ja, ik ken dat. In stilte trouwen om later met veel tamtam te scheiden. Enfin. We kunnen het nog goed maken. Ik laat een ploeg journalisten aanrukken en een fotoreportage maken over uw pril liefdesnestje. Begin volgende week. Goed?

SYLVAIN : O nee! Geen fotoreportage. Anita stààt op onze privacy.

JULIENNE : Bon. Dan maar wat geschreven blabla met één foto van u beiden.

SYLVAIN : Anita wil absoluut niet gefotografeerd worden.

JULIENNE : Waarmee zijt gij getrouwd? Met een trut? Of is ze zo lelijk dat ze niet op fotopapier pakt? (*vindt rode jarretellenhouder*) Haar smaak qualingerie is in ieder geval ondermaats. Rood. Bah! 't Is toch geen hoer?

SYLVAIN : Anita draagt altijd rode jarretellenhouders. En ze is mooi, buitengewoon mooi... en lief, ontzettend lief.

JULIENNE : Kan best zijn. Maar naar wat ik er al over gehoord heb, zit in uw Anita geen pit in. In stilte trouwen, geen publiciteit, geen foto's. Uw kop is waarschijnlijk op hol geslagen voor zo'n ordinair huissloofje, zo'n typisch moedertje aan de haard, zonder sex-appeal, zonder mijn onweerstaanbare aantrekkingskracht. Want wat dat betreft blijf ik uw nummer één, nietwaar? Ge hebt het me zelf gezegd: ik ben de enige elektrische vlamboog die u in vuur en vlam kan zetten. Aan mijn hartstochtelijk temperament zal Anita nooit kunnen tippen. Kom hier, dat ik u onder hoogspanning zet. (*wil Sylvain omarmen*)

SYLVAIN : (*ontwijkt haar*) Mijn kuisvrouw kan wel ieder moment binnen komen.

JULIENNE : Als wij bezig zijn, zal ze wel met een "oh pardon" verdwijnen. Dat doen alle kuisvrouwen.

SYLVAIN : Maar deze niet, denk ik. Dat is een kwaaië. Oei! Pas op! Ze is daar!

LINDA : (*poeslief off set*) Schatje, darling!

JULIENNE : Wie is dat?

SYLVAIN : Mijn kuisvrouw??

LINDA : (*Op. Ze ziet er schitterend uit in het mondain kleed en met de langharige pruik. Ze beweegt zich hoofs; elegant als een mannequin.*) Lieve!ing, darling... Oh! Ge hebt bezoek.

SYLVAIN : Anita!? (*kijkt Linda sprakeloos aan*)

LINDA : (liefjes) U moet mevrouw Julienne zijn. Aangenaam met u te mogen kennismaken, mevrouw. Sylvain heeft al zo veel over u verteld.

JULIENNE : (uit het veld geslagen) Niets dan goeds, hoop ik, mevrouw Vreborgs?

LINDA : Als mijn man over u spreekt, spreekt hij als over een boezemvriendin, mevrouw. U ligt bij hem in 't midden van 't bed. Bij wijze van spreken dan natuurlijk. Nietwaar Sylvain?

SYLVAIN : Bij wijze van spreken, ja.

LINDA : Sedert wij getrouwd zijn lig IK natuurlijk in 't midden van 't bed. Ik ben voor eeuwig en altijd de uwe, nietwaar schatje?

SYLVAIN : Voor eeuwig en altijd...

LINDA : Oh! De manier waarop ge dat weer zegt. Sylvain! (*Verliefd en verleidelijk streeft ze Sylvain en kust hem. Sylvain reageert verbaasd.*) Neem me niet kwalijk, mevrouw, dat ik me in uw bijzijn zo laat gaan. Maar Sylvain en ik hebben afgesproken om onze gevoelens tegenover elkaar nooit in bedwang te houden. Wij beleven onze liefde spontaan. En hoe vindt u Sylvains laatste boek, mevrouw? Het hoeveelste hoofdstuk heeft u nu ontvangen?

JULIENNE : Het vierde, mevrouw, het vierde.

LINDA : Wacht tot u zijn vijfde hoofdstuk ontvangt. De manier waarop hij zijn heldin beschrijft is nog intenser, nog doorleefder dan vroeger. Maar ja, nu heeft hij een levende inspiratiebron in huis. Zijn nieuwe roman wordt de moderne versie van Assepoester. In het begin is de heldin wel mooi, maar lijkt ze eerder een ordinaire meid. Beetje bij beetje ontdekt de held haar liefvallig karakter en ontpopt het Assepoestertje zich tot een moordgriet. En op het einde trouwen zij, leven nog lang en gelukkig en krijgen vele kindertjes. Net zoals wij, nietwaar schatje? (*Kust Sylvain, die aangenaam verrast reageert.*)

JULIENNE : De idee om zijn held op het einde te laten trouwen, vind ik niet zo geslaagd, mevrouw Vreborgs. Sylvain's lezerspubliek is niet geïnteresseerd in huwelijksperikelen, maar in romantiek. Het zou de omzet van zijn romans sterk doen dalen. En bijgevolg ook zijn en mijn inkomen.

LINDA : Een schrijver mag niet aan banden gelegd worden, mevrouw Julienne. Noch moreel, noch financieel. En wat zijn inkomen betreft, vanaf heden wil Sylvain 10 % meer. Zoniet gaat hij voor "Familie" schrijven. U gaat daar ongetwijfeld mee akkoord, nietwaar? Want geen Sylvain Vreborgs meer in uw boekenfonds, zou voor u een serieuze streep door de rekening zijn, nietwaar?

JULIENNE : Absoluut!

LINDA : Dat is dus geregeld. En wat zijn nieuwe romans betreft: u kunt op uw twee oren slapen, die zullen voortaan weer boordevol romantiek zitten. Sylvain en ik zijn twee romantische zielen. (*Kust Sylvain. Sylvain wil met kussen doorgaan. Linda beantwoordt dit.*) Toen ik Sylvain leerde kennen, mevrouw Julienne, zat hij zonder inspiratie. De romantiek was uit zijn leven verdwenen. Geen enkele vrouw boeide hem nog. Geen enkele, mevrouw Julienne. Hij was alle vrouwen zo beu als koude pap.

JULIENNE : Oh!

LINDA : Vooral de soort die op vluggertjes op uit zijn. Daar kon hij op kot..., pardon, vomeren. Hij vertelde me dat er regelmatig een gezette dame op leeftijd binnenkwam, die dacht dat ze miss 'sex-appeal herself' was. Toen hij haar beschreef heb ik me krom gelachen. Die mevrouw had, volgens Sylvain, het model van een volvette moea papoa. Haar verleidingsmanoeuvres waren zo plomp als die van een bronstig nijlpaard. Op zekere dag, toen die miss Piggy weer eens haar kwabbige cellulitis stond aan te bevelen, kwam onze kuisvrouw binnen. Die heeft toen die sex-bomma met javel ondergespet. Het kwam zelfs zo ver, dat die vamp met haar gat in de javel viel. Sedertdien is ze niet meer teruggekomen, eh Sylvain? En ze hoeft ook niet meer terug te komen. Wij hebben genoeg aan mekaar.

SYLVAIN : (*verliefd*) Alleen mijn Anita boeit me. Zij is de verrassing van mijn leven.

LINDA : Oh Sylvain!

(*Linda en Sylvain omhelzen en kussen elkaar en geven niet de indruk ermee te willen ophouden.*)

JULIENNE : Ik geloof dat ik dan maar best naar huis ga. (*Sylvain en Linda wuiven kussend Julienne uit.*) Uw nieuwe roman laat ge dan maar eindigen met een huwelijk. (*Linda en Sylvain steken kussend, ten teken van "oké" een duim omhoog.*) En wat die volvette sex-bomma betreft... (*Linda en Sylvain steken kussend een middelvinger op. Julienne boos af. Laat de deur openstaan.*)

LINDA : Ze is weg.

SYLVAIN : Ik denk het niet. (*kust*)

LINDA : Ik zie ze niet meer.

SYLVAIN : Ik hoorde geen deur dichtslaan (*kust*)

LINDA : Ze heeft de deur laten opstaan.

SYLVAIN : Ze kan nog terugkomen. (*kust*)

LINDA : Uw vrouw kan ook terugkomen.

SYLVAIN : Die ligt op 't stort.

(*Sylvain wil doorgaan met kussen. Linda weert hem af.*)

LINDA : Mijn rol als Anita is gespeeld, Sylvain. Ge hebt gevraagd om die Julienne buiten te wippen. Wel, dat heb ik gedaan. Voortaan moogt ge uw vrouw als afweergeschut inzetten. Ik pas.

SYLVAIN : Ge waart goddelijk.

LINDA : (*zacht*) Gij ook... (*fel*) Ik ga me omkleden. En daarna wil ik met uw vrouw kennismaken. Ik ben tenslotte uw vriendin en wil ook met uw vrouw overeenkomen. Al leek het er daarstraks op dat ze me liever opat dan me een "goededag" te zeggen. Ze

heeft toch al gegeten vandaag?

SYLVAIN : Nee, we moesten nog ontbijten. 't Zal daarom zijn dat ze een beetje humeurig was.

LINDA : Heeft zij nog niet gegeten? Maar Sylvain toch. Vooruit. Zorg voor croissants voor ze terugkomt. Ik maak wel koffie, en dek de tafel... voor drie. Want ik eet mee. Ik maak liever kennis met haar terwijl haar tanden weten wat doen.

SYLVAIN : Blijft ge ontbijten? Tof. Ik loop snel tot bij de bakker. Niet weglopen, eh. *(af)*

LINDA : *(dekt de tafel)* Rare patriot! Al zijn bijslaapsters verweende hij 's morgens steevast met warme croissants en aarbeienconfituur. En zijn splinternieuwe vrouw laat hij met een lege maag de vuilnisbak buiten sleuren.

FREDDY : *(op)* Sylvain zei dat ik mocht binnen komen, madame Vreborgs.

LINDA : Madame Vreborgs? Ah ja! Madame Vreborgs! Dat ben ik. Kan ik u helpen, mijnheer?

FREDDY: Ik ben de Freddy, de vriend van Sylvain. Wij hebben elkaar al ontmoet. Op de dag toen mijn vrouw een gevallen vrouw was. Weet ge nog?

LINDA : Maar ja natuurlijk! De Freddy met zijn gevallen vrouw!

FREDDY : Ik was toen verliefder op u, dan de Sylvain. *(vindt rode jarretellenhouder)* Oh! Een rode jarretellenhouder met maar vier jarretellen. Is dat van u?

LINDA : Ja, ik draag altijd rode jarretellenhouders.... *(afgewend)* Naar 't schijnt.

FREDDY : Altijd rode jarretellenhouders! Ge maakt me hoorndol, Anita.

LINDA : Ik ben met Sylvain getrouwd, Freddy. Van de vrouw van een vriend moet ge afblijven. Als ge niet toekomt met wat ge hebt, gaat ge maar die

liefdadigheidsinstellingen op de Boomsesteenweg.

FREDDY : Die meisjes ken ik niet. De vrouw van mijn vriend ligt binnen handbereik.

LINDA : Gij zijt getrouwd!

FREDDY : Juist. Ik ben een strijkijzer, maar in mijn vrije tijd ben ik een Vaporetto. Net zoals Sylvain. (*De "Vaporetto"-stoom komt uit zijn oren en mouwen, terwijl hij Anita onnozel-verliefd bekijkt.*) Kijk maar eens. Ik kan er ook gratis demonstraties mee geven.

LINDA : Jongen, jongen. Gij moet dringend een koppel "jointkes" laten steken.

FREDDY : Oh Anita! Zijt gij het echt? Mag ik eens knijpen om te weten of ik niet droom?

LINDA : Ge moogt er alleen maar tussenuit 'knijpen'. Dat is alles.

FREDDY : Wat een bloem! Wat een honingvolle belofte zijt gij! Jarenlang heb ik naar Sylvains wilde verhalen geluisterd. Jarenlang heeft mijn mannelijkheid in zijn belevenissen gesudderd. Maar gij doet me losbreken, Anita. Met u kan ik me eindelijk laten gaan.

LINDA : Freddy. Ik ben het.

FREDDY : Ja gij! Mijn lieve Anita. De schat van een ander, die mij zal meevoeren naar de hoogste toppen der gelukzaligheid. (*zingt*) "Anita, Anita, my love."

LINDA : Freddy! Zet uw "choke" af en ga zitten.

FREDDY : (*stoomtoevoer stopt*) Hebt ge niet liever dat ik al ga liggen?

LINDA : Ik ben geen stoeipoes. Ik ben de vrouw van Sylvain, enkel en alleen van Sylvain.

FREDDY : Maar wat Sylvain heeft, heb ik toch ook.

LINDA : Voor mij telt slechts één man, en dat is Sylvain. En daarbij. Gij zijt mijn type niet. Ik val op stoerdere mannen. Ik heb liever een Tarzan.

(Parlofoon rinkelt.)

FREDDY : Een Tarzan?...Ze wil een Tarzan. *(merkt tijgervel aan de muur. Enthousiast:)*
Een Tarzan! *(Neemt tijgervel en af via slaapkamer.)*

LINDA : Hallo.

CARLA : *(stem via parlofoon)* Ik ben het, Carla de conciërge, mevrouw Vreborgs. Ik zag dat uw man wegging. Nu kan ik u onder vier ogen spreken. Ik ben binnen een paar minuutjes bij u. Tot seffens.

LINDA : Nee!.. Hallo... Verdorie ze heeft ingehangen. Kom Coco. Gij moogt even in de keuken gaan spelen. Die van 't Vlaams Blok zijn in aantocht.

COCO : Heil Hitler... Heil Hitler... *(gaat daarmee door)*

LINDA : *(draagt kooi naar de keuken)* Juist. En nu zwijgen. Want 't is voor iemand van dat kaliber dat ge moet onderduiken. *(op)* Coco! Zwijg! Waar ligt dat deken nu om dat kwebbelgat onder te stoppen? *(Zoekt. Schreeuwt nijdig)* Coco! Als ge nu niet zwijgt, steek ik een tomaat in uw bek!

COCO : *(krijst en zwijgt)*

LINDA : Oef! Die Vaporetto is tenminste weg. Hoog tijd om terug in mijn eigen vel te kruipen. Alhoewel... Sylvain ontdekte eindelijk de vrouw in mij. Voor het eerst was ik in zijn ogen geen maffe Linda meer, maar een sensuele vrouw, met een bedwelmende charme...

COCO : Schatje, darling, lieverd... schatje, darling, lieverd.

LINDA : Ik weet het, nijdas. Ik ben zijn schatje niet. Anita is het beste dat hem kon overkomen. Ik dien alleen maar als stand-in. Maar gij moet zwijgen. De gestapo komt. Waar ligt dat verdomde deken. *(zoekt)*

COCO : Kus-kus... waterzooi... kus-kus...

LINDA : Ja, van zijn kussen is deze waterzooi ondersteboven. Ge moet dat zo dikwijls niet zeggen. En daarbij: 'the show is over'. Zodra gij ondergestopt zijt, ga ik me omkleden. Dan wordt deze orchidee weer een pisploem. Dan zal Sylvain me nooit meer kussen. Verdomme! Ik moet dat deken vinden. *(zoekt)*

(Terwijl Linda zoekt, Freddy, gekleed als Tarzan, stoer op. Hij kruipt op de balustrade, neemt de luster boven de kast en slingert zich - terwijl hij een Tarzankreet slaakt - over de kasten tot vlak bij Linda.)

FREDDY : 'Me Tarzan. You Jane.' *(Roffelt met de vuisten op zijn borst en slaakt een wilde kreet.)*

LINDA : 'Me' de piste in. 'You' de pot op. *(Rent naar de slaapkamerdeur.)*

FREDDY : *(Kruipt over zetel en kasten, verspert Linda de weg.)* Ge moet niet bang zijn, Anitaatje. Ik ben het: de Freddy. Ik hang alleen maar de Johnny Weissmüller uit, omdat gij het graag hebt. Doe ik het niet goed misschien? Wacht, ik zal mijn spieren eens opspannen. *(Neemt bodybuildershouding aan.)* Wat vindt ge ervan? Ben ik nu uw type niet? Niet te lang wachten om te antwoorden, hoor. Mijn snaren houden dit maar dertig seconden vol.

LINDA : Stop met deze komedie, Freddy. En trek dat tijgervel uit.

FREDDY : *(enthousiast)* Nu al?!... Oh Anita!

LINDA : *(rent naar keukendeurkendeur)* Ooh! Had ik me toch maar als Marie verkleed. Doe dat nummertje met uw vrouw, Freddy. Niet met mij!

FREDDY : Met ons Jeanine mag ik geen Tarzanneke spelen. Met ons Jeanine mag ik alleen maar 'kiekeboe' spelen.

LINDA : Dat is toch plezant.

FREDDY : Met ons Jeanine niet. Want ik ben altijd het "kieke" en zij is altijd de "boe!". Bij haar mag ik nooit de leiding nemen. Maar met u, Anita , kan ik eindelijk een man zijn. Voor u ben ik een onversaagde, onvervaarde, onverschrokken Tarzan! (*Slaakt Tarzankreet*)

JEANINE : (*off set*) Freddy! Freddy!

FREDDY : Ons Jeanine!

(Freddy klautert vierklauwens op boekenkast en neemt inderhaast de luster mee. Linda vlucht af naar de slaapkamer. Jeanine en Sylvain op. Jeanine heeft pralines bij. Sylvain heeft croissants bij.)

JEANINE : Freddy! Ge zijt toch niet met lege handen binnengegaan? Ik had gezegd dat ge moest wachten tot ik pralines gekocht had. Freddy? Hij is er niet.

SYLVAIN : Ik had nochtans gezegd dat hij mocht binnengaan.

JEANINE : Hij zal zich bedacht hebben. Eindelijk gedraagt hij zich eens fatsoenlijk.

SYLVAIN : Bij mijn weten gedraagt Freddy zich toch altijd fatsoenlijk.

(Carla op met doos pralines.)

JEANINE : Gij kent onze Freddy nog niet half. Als hij een jong ding ziet, geeft zijn moet je hem zien opflakkeren en met zijn ogen rollen. Net een zwaailicht van de ambulance. Daarom, ik betrouw het niet dat hij hier alleen met uw vrouw zou binnen zijn. Ge weet nooit waartoe hij in staat is. Hij is thuis al zo opengegaan over de appetijtelijkheid van uw vrouw. Hij zegt dat het een knappe is. Is dat waar?

SYLVAIN : Anita is buitengewoon mooi. Haar ogen zijn zo oneindig diep als een tropische nacht met duizenden, twinkelende sterren. Uit haar haren zwemen bedwelmende geuren en kleuren als van exotische vruchten. Haar huid is fluweelzacht. En voortdurend zweemt een lieflijke glimlach om haar appelrode mond. Haar figuur, haar bewegingen... alles straalt gratie uit. Anita is een volmaakt natuurkind.

CARLA : Een kind! Maar mijnheer Vreborgs, ik heb u nog zo gewaarschuwd. Trouw met geen kindvrouwtje, heb ik gezegd. Het zijn mijn zaken natuurlijk niet, maar als ge het mij vraagt, hadt gij een rijpe vrouw nodig, één die een huishouden kan besturen; niet zo'n fragiel poppetje dat in de watten moet gelegd worden.

JEANINE : Als 't zo één is, zijt ge gezien.

CARLA : Die kunnen niet eens een patat schillen.

JEANINE : Die kopen altijd geschilde patatten.

CARLA : Die kunnen niet eens koken.

JEANINE : Dan is 't alle dagen bicky-burger.

CARLA : Die kunnen niet strijken.

JEANINE : Uw plastron zal er altijd verfrommeld bijhangen.

CARLA : Die wassen niet graag af.

JEANINE : Binnen de kortste tijd eet ge met plastic bestek en uit wegwerpborden.

CARLA : Die ruimen nooit op. Kijk maar eens hoe het er hier uit ziet!

JEANINE : Net een varkensstal. (merkt breiwerk in de zetel) Ochot. Kijk hier. Ze kan breien. Pft! Een gewone rijstapasteek. Dat leren ze in 't eerste studiejaar. En dan breiten ze

nog onregelmatig ook nog. En hier zie: ze heeft twee steken laten vallen. Dan moest ge mijn breiwerk eens zien: jaquard, met tien kleuren, met kabels en ajour.

CARLA : En 't breiwerk van ons Tamara! Die kan kunstbreien.

JEANINE : Uw vrouw is toch al niet bezig aan een babyuitzet?

CARLA : (*vindt doosje anticonceptiva*) Dat zal wel niet. Ze neemt de pil.

JEANINE : Jawadde! En dat is een natuurkind!

CARLA : (*streng*) Mijnheer Vreborgs, hebt gij een huisdier?

SYLVAIN : Ik? (*Merkt tot zijn opluchting dat de papegaaiekooi weg is.*) Nee... Waarom?

CARLA : (*met rode jarretellenhouder in de hand*) Omdat ik hier een hondeleiband vind.

SYLVAIN : Dat is geen hondeleiband, dat is een jarretellenhouder...

JEANINE : ... om één kous op te houden. En een rode nog wel!

SYLVAIN : Mijn vrouw draagt altijd rode jarretellenhouders.

CARLA : Het zijn mijn zaken niet, maar als ge 't mij vraagt, hebt ge de verkeerde gepakt, mijnheer Vreborgs. Ons Tamara draagt zo'n vodden niet. En met haar zou het er hier veel netter uitgezien. Daar zou IK wel voor gezorgd hebben.

JEANINE : Met mij zoudt ge ook beter af geweest zijn. Vraag dat maar aan onze Freddy. Met mij moet 's morgens niet eerst gefloddert worden om van mij liefde te kunnen ontvangen. Ik begin direct liefde uit te delen. Ik sta zachtjes op en voor onze Freddy wakker is heb ik voor mijn schatje het ontbijt al klaar staan. En dat doe ik 365 dagen per jaar, puur uit liefde.

CARLA : Er zijn maar weinig mannen die begrijpen dat wij dat uit liefde doen. We

konden evenzeer in bed blijven liggen en eisen dat hij voor het ontbijt zorgt.

JEANINE : Iedere morgen zorg ik voor een gezellige, huiselijke sfeer: een mooi gedekte tafel, geurige koffie, een muziekje op de achtergrond... Puur uit liefde voor mijn ventje.

CARLA : We zouden evengoed kunnen zeggen: "Als ge honger hebt, pak het maar, ge weet het brood liggen."

JEANINE : Ik bedien en verwen hem, dat 't schoon is om zien. Zijn gazetje leg ik netjes naast zijn ontbijt. Zijn schoenen staan gepoetst aan de achterdeur. Ik maak zijn knapzak klaar en verras hem daarbij, iedere dag opnieuw, met een bijzonder lekkere toespis. En waarom? Omdat ik mijn ventje graag zie.

CARLA : Maar ze beseffen het niet. De meeste mannen denken dat alleen in 't bed de liefde bewezen wordt.

JEANINE : Zelfs dààr bewijst onze Freddy niets. MIJN dagelijkse inspanningen zijn stuk voor stuk bewijzen van liefde. Maar dat één stuk van hem, dat iets zou kunnen bewijzen, spant hij niet eens in. En ik zou zo graag hebben dat hij nog eens zou laten zien dat hij me graag ziet. Voor mij is hij nog altijd mijn grote liefde, mijn idool, mijn held, mijn Tarzan, mijn krachtpatser...

FREDDY : *(Slaakt Tarzankreet en zwiert met de luster tot bij Jeanine.)* Jeanineke, deze Tarzan ziet u graag. En mijn bewijsstuk is... *(kijkt omlaag)* straks ter beschikking.

JEANINE : *(aangenaam verrast)* Onnozelaar! Hoe staat ge daar?

FREDDY : *(timide)* ... Nogal bloot, eh?

JEANINE : Wat een gedacht om hier de Tarzan uit te hangen. Doe dat thuis, maar hier niet.

FREDDY : *(timide)* Wij hebben geen tijgervelletje.

JEANINE : Ik kan zo toch één breien.

CARLA : Het zijn mijn zaken niet, madame, maar als ge 't mij vraagt is er iets louche met uw Tarzan.

JEANINE : Oh ja?

CARLA : Als uw man een jong ding ziet, doet hij : "tuut-tuut tuut-tuut tuut-tuut" (*nagebootste ambulance-sirene*). Dat hebt ge daarstraks zelf gezegd. Toen wij binnenkwamen was hij hier alleen in huis MET madame Vreborgs. En dat schijnt een buitengewoon knap en jong kind te zijn.

FREDDY : Madame Vreborgs? Die is hier niet. Ik was hier alleen. Toen zag ik dat vel hangen. Ik wist dat ons Jeanine zou komen. Ik wou haar verrassen. Maar madame Vreborgs?... Niet gezien.

CARLA : Ik heb nochtans aan de parlofoon met haar gesproken.

JEANINE : Freddy!

FREDDY : Oh! Maar dat zal de kuisvrouw geweest zijn. En dat is een lelijk mens. Oel! Gaan we nu naar huis, Jeaninneke?

JEANINE : Sylvain, is uw vrouw thuis?

COCO : (*vanuit de keuken*) Schatje.... darling...

CARLA : Ziet ge wel dat ze thuis is. Ze is in de keuken.

JEANINE : Freddy!

FREDDY : Daar weet ik niets van, Jeaninneke. De kuisvrouw hier is afgrijselijk lelijk. Meer weet ik niet. (*Gaat in een hoekje staan bidden.*)

COCO : Lieverd... Darling...

SYLVAIN : Ze roept mij. Ze zal aan 't koken zijn en 't zoutvat niet vinden. Ik ben eens curieus wat ze klaarmaakt vandaag. Anita kan zo lekker koken.

COCO : Waterzooi! Njam, njam! Waterzooi!

SYLVAIN : Mm! Waterzooi. Ze maakt waterzooi klaar. *(af naar keuken)*

COCO : Kus-kus... kus-kus... kus-kus...

(Vanuit de keuken klinkt gesmak en gekreun.)

CARLA : Ik zal op een andere keer eens komen kennis maken met madame Vreborgs. Want zo te horen, duurt het minstens nog een uur vooraleer die twee het zoutvat gevonden hebben. 't Zijn mijn zaken niet eh, maar als ge 't mij vraagt is die madame Vreborgs een heet poppeke. En ze WAS thuis! *(af)*

JEANINE : Freddy!

FREDDY : *(prevelt)* ... nu en in het uur van onze dood, amen. *(onderdanig)* Ja Jeaninneke.

JEANINE : Madame Vreborgs WAS thuis.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Ze is in de keuken.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : En 't is een buitengewoon knap en heet poppeke.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : En ik moet geloven dat hier een lelijke kuisvrouw rondloopt?

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Nee Jeaninneke!

LINDA : *(op via slaapkamer, verkleed als kuisvrouw)* Allemaal ophoepelen. Ik moet de living kuisen.

(Freddy valt op de knieën. Zijn lippen prevelen biddend: "dank u wel, merci.")

JEANINE : Wij komen mijnheer en mevrouw Vreborgs bezoeken, madame.

LINDA : Dat doet ge dan maar als ik hier gekuist heb. Vooruit. Buiten.

JEANINE : Wij zijn hier vrienden aan huis. Wij laten ons niet aan de deur zetten. En zeker door geen kuisvrouw.

LINDA : Madame. Pak uw aap bij zijn bretel en maak dat ge hier buiten zijt.

JEANINE : Maar dat neem ik niet. *(klopt op keukendeur)* Sylvain! *(achter keukendeur klinkt gekreun en gesmak. Jeanine klopt nogmaals.)* Sylvain! *(heviger gekreun en gesmak)*

LINDA : Madame. Uw bezoek komt ongelegen. Begrijpt gij dat nu nog niet? Mijnheer Sylvain heeft in de keuken zijn handen vol en ik moet de living kuisen. Maak dat ge buiten zijt, of ge krijgt de indruk dat ge in uw broek gepist hebt. *(dreigt met emmer water)*

JEANINE : Vandaag kunt ge me nog buiten zetten, wicht. Maar morgen rapporteer ik alles aan mijnheer Vreborgs en dan vliegt GIJ er uit. Kom, Freddy. We komen morgen terug.

FREDDY : Morgen? Morgen ga ik te voet naar Scherpenheuvel.

(Jeanine en Freddy af. Ze laten deur open staan.)

LINDA : *(voor keukendeur)* Mettekop. Rotzak. Charlatan. Mij het vuile werk laten doen, terwijl gij met uw vrouw staat te flikflooien... Spreek daar in 't vervolg een ander voor aan, want ik doe dat niet meer. Ik wil niet misbruikt worden. Gij, met uw zalige kussen. Gij hebt me niet meer! En kom nu maar eens buiten als ge durft. Breng die schoon madame van u ook maar mee. Daar heb ik ook een eitje mee te pellen.

SYLVAIN : *(op)* Linda, ik kan... *("alles uitleggen.")*

LINDA : *(zwiept emmer water over Sylvain)* Dat zal u leren al mijn charmes onbeschermd bij een wildeman achter te laten. Ik was bijna verkracht. Maar daar trekt mijnheer zich niets van aan. Als Linda de ongewenste gasten de deur maar uit jast, dan heeft mijnheer zijn handen vrij. En gij, zuur tuttebel. Kom er ook maar uit. Ge moet niet bang zijn. Ik heb maar een lekske over.

SYLVAIN : Mijn vrouw is daar niet.

LINDA : Ge moet me niet op stuipjes trekken. Ik heb u horen kreunenn. En achter die deur daar is geen W.C.

SYLVAIN : *(bootst liefdesgekreun na)*

LINDA : Wacht even. Ze ligt nog niet terug op haar plaats.

SYLVAIN : Ik heb die geluiden in de keuken nagebootst om iedereen de indruk te geven dat Anita bij mij was. Maar Anita is nog niet terug.

LINDA : God! Ze zal toch niet écht op 't stort liggen!

SYLVAIN : Is het waar? Kan ik zalig kussen?

LINDA : *(kwaad)* Dat heeft geen naam.

SYLVAIN : Daarstraks, toen gij Anita speelde, waart ge een vleesgeworden inspiratie. Het was alsof ik de heldin uit mijn roman ontmoette: ze was elegant en toch verleidelijk, waardig en toch schalks, een droom en toch werkelijkheid. Haar kussen waren teder en stevig tegelijk, warm en toch verfrissend, geraffineerd en toch eerlijk.

LINDA : Allez. Die Anita heeft voor u tenminste iets opgeleverd. Het heeft u inspiratie bezorgd. Schrijf het maar op vooraleer ge het vergeet.

SYLVAIN : Ik kan het nog niet opschrijven, want ik ben de smaak vergeten. *(Trekt Linda naar zich toe en kust haar.)*

LINDA : *(duwt Sylvain van zich af)* Stop Sylvain.

SYLVAIN : Deed ik het niet goed?

LINDA : *(stampvoet)* Jawel! Maar ik weet niet meer wie ge kust. Kust ge die Anita, de heldin uit uw roman, de kuisvrouw... of kust ge mij? En zelfs moest ik weten wie ge kust, voel ik er me niet goed bij. Ik heb u uw avontuurtjes nooit kwalijk genomen. Maar nu ge getrouwd zijt, ligt het anders. Hoe goed ge ook kust, ik kan niet verdragen dat ge uw vrouw bedriegt, noch met een andere Anita, noch met uw kuisvrouw. Ik vind het niet eerlijk. Het is niet eerlijk. Het is niet eerlijk. *(wenend af naar slaapkamer)*

SYLVAIN : *(roept haar na)* Wacht! Linda! Ik kan het uitleggen. *(voor zich)* Verdorie! Ik ben nog maar een maand getrouwd en ik zit, zelfs zonder vrouw, al tot over mijn oren in de problemen. Maar 't is gedaan. Ik stop ermee. Ik ga scheiden.

3° BEDRIJF

(Twee maanden later. Het appartement is ordelijk. Het raam staat open. Sylvain zit aan de computer en werkt aan zijn roman.)

SYLVAIN : (*denkt na, typt*) "Toen legde hij zijn lippen op de hare. Plotseling bevonden ze zich beiden in een vacuüm van feeëriekede tederheid. Het was alsof ze hun "ik" aan elkaar overdroegen. Geen tijdsbesef, geen bestaansbewustzijn. Er was enkel nog het immense verlangen om elkaar lief te hebben... tot in der eeuwigheid." (*diepe zucht*)

COCO : Amen. Alleluia. Amen. Alleluia.

SYLVAIN : Nee, Geen "alleluia". Bavo zal tijdens de volgende bladzijden op zijn geliefde zitten wachten. Twee maanden lang zal hij naar haar hunkeren, het haast besterven van verlangen. Want de twee eerstvolgende maanden laat ze niets meer van zich horen. Niets meer! Niets meer, verdomme! (*Werpt tassen, glazen en borden uit het raam. Roept door het raam naar beneden*) Hoort en ziet ge het allemaal! Ze maakt weeral ambras! Met dat mens valt niet te leven! Ze vliegt er uit! Er uit! (*Tot Coco*) Vandaag is het zo ver. Vandaag verdwijnt Anita uit mijn leven. Drie maanden getrouwd, is voor ieder modern koppel het moment om te gaan scheiden. En dan laat ik Bavo hunkeren, snakken, smachten... en wegwijnen van verlangen.

(Parlofoon belt.)

SYLVAIN : (*in de hoorn*) Hallo.

CARLA : (*stem via parlofoon*) Ik ben het, mijnheer Vreborgs, Carla de conciërge. Die vranke tik heeft haar rammelkar wéér voor mijn garagepoort staan.

SYLVAIN : (blij) Linda?!

CARLA : Ja die!

SYLVAIN : En u zegt "weer", madame Carla? Maar het is twee maanden geleden dat Linda nog hier geweest is.

CARLA : Al was het vier maanden geleden, mijnheer Vreborgs. Ik ben haar brutaliteit beu en ik kom haar NU haar zaligheid geven. (*haakt in*)

SYLVAIN : Linda komt, Hoort ge 't, Coco! Linda komt!

COCO : Schatje, darling, lieverd.

SYLVAIN : Gij ziet Linda graag, nietwaar? Maar ik moet u toch naar de keuken dragen, want onze SS-Sturmführerin komt ook.

COCO : Heil Hitler. Heil Hitler. *(gaat hiermee door)*

SYLVAIN : *(Zet de kooi in de keuken. Dan weer op.)* Nu het dekentje nog om u onder te stoppen, zodat ge uw snater houdt...

(Terwijl Sylvain het dekentje uit de zetel neemt, Linda op via links. Coco zwijgt.)

SYLVAIN : Dag Linda! Kom binnen. Hebt ge al gegeten? Een tas koffie? *(Legt dekentje over stoelleuning.)*

LINDA : Doe geen moeite. Ik kom alleen uw sleutel terugbrengen. Nu gij getrouwd zijt heb ik daar geen recht meer op. Ik twijfelde daarnet al, of ik zou aanbellen of met de sleutel binnenkomen.

SYLVAIN : Hou die sleutel maar. Gij moogt hier komen en gaan wanneer ge maar wilt. En van mijn vrouw hoeft ge u niets aan te trekken. Ik ga scheiden.

LINDA : Wordt dat verondersteld goed nieuws te zijn, of slecht nieuws?

SYLVAIN : Goed nieuws, natuurlijk!

LINDA : Scheidingen zijn doorgaans pijnlijke gebeurtenissen.

SYLVAIN : Voor ons niet! Wij zijn mekaar beu! Ze heeft daarjuist weeral een porseleinen servies naar mijn kop gegooid. Rakelings langs mijn hoofd, door het raam naar beneden.

LINDA : O? Is ze thuis?

SYLVAIN : Euh. Nee. Ik heb ze buitengegooid.

LINDA : 't Servies achterna?

SYLVAIN : Nee, figuurlijk buitengegooid.

LINDA : Ik begrijp u niet, Sylvain. *(Trekt jasje uit en hangt het over de linker-balustrade.)* Amper twee maanden geleden was Anita nog het beste dat u kon overkomen. Alles aan haar was pico bello: haar groencontainermodel kon in uw ogen voor dat van Claudia Schiffer doorgaan; van haar zure snuit zoudt ge een tweede Mona Lisa laten schilderen, en haar tuttebel-manieren zetten u in vuur en vlam! Gij zijt, me dunkt, rap afgekoeld.

SYLVAIN : Anita was een opwelling, een steekvlam. Maar ware liefde is geen steekvlam, Linda. Ware liefde is een eeuwig-smeulende gloed, die twee harmonieuze harten aaneen last.

LINDA : De romanschrijver is weer op dreef.

SYLVAIN : Ware liefde ontketend geen explosie, maar nestelt zich donszacht in twee eensgezinde harten. Ongemerkt neemt de liefde er zijn intrek, als in een dubbelwoonst, en opent geruisloos, deur na deur, tot ze samen horen, tot hun harteklop één levensritme is.

LINDA : Ge kunt het goed zeggen. Maar als het allemaal zo schoon is, waarom wilt ge dan scheiden?

SYLVAIN : Omdat Anita slechts een tijdelijke grap was en niets met liefde te maken heeft... De ware liefde heb ik twee maanden geleden ontdekt... toen wij elkaar kusten.

LINDA : Gij varken! Ploert! Charlatan! *(Bekogelt Sylvain met wat voor handen is.)* Bigamist!...

SYLVAIN : Stop! Laat me alles uitleggen!

LINDA : Eén vrouw is niet genoeg, eh! Gij wilt alles! Gij wilt iedere vrouw op de knieën!
Rokkenjager! Chippendaler! Dekstier!

CARLA : *(off set)* Ah! Mevrouw is ook thuis, hoor ik. *(op)* Dan sla ik twee vliegen in één klap. Dan kan ik eindelijk met mevrouw eens kennismaken én de eigenares van dat oud ijzer voor mijn garagepoort het verkeersreglement leren.

COCO : *(Vanuit keuken)* Charlatan... rotzak... mettekop...

CARLA : Het zijn mijn zaken niet, maar als ge 't mij vraagt zit het er precies weeral tegen met uw vrouw, mijnheer Vreborgs?

SYLVAIN : Ja, madame Carla. Het loopt de spuigaten uit de laatste tijd.

CARLA : Ik heb u verwittigd, eh, mijnheer Vreborgs. Een kindvrouwtje, dat was niets voor u.

COCO : Charlatan... rotzak... mettekop...

SYLVAIN : *(terwijl hij het dekentje neemt)* Neem me niet kwalijk, madame Carla, maar mijn vrouw roept. *(opent keukendeur, tot Coco)* Wat is er teef? Zijt ge nu nog niet uitgeraasd? *(Af via keuken. Off set:)* En nu uw bakkes dicht, of ik maak van u goelasj, met rotte tomaten.

COCO : *(krijst)*

(Er klinkt gerammel vanuit de keuken.)

CARLA : *(Na korte stilte)* Hij zal haar strot toch niet dichtgeknepen hebben, zeker?

LINDA : Met Sylvain weet ge nooit. Die is voor alles in staat.

CARLA : Het zijn mijn zaken niet, maar als ge 't mij vraagt, botert het niet meer tussen die twee. Kijk maar eens wat ze weer allemaal kapot gesmeten heeft. En 't is gegarandeerd haar schuld. Zo'n romantische natuur als mijnheer Vreborgs maakt geen ruzie. Ge moest zijn boeken eens lezen. In al zijn romans heeft hij eerbied voor de vrouw. Daarbij heeft mijnheer Vreborgs vroeger gestudeerd voor sociaal accident. En zo'n mensen kunnen geen vlieg kwaad doen. Nee, nee. Als in dit huishouden ruzie is, komt het door haar. Hij had er beter aan gedaan met ons Tamara te trouwen. Met ons Tamara zou dit allemaal niet waar geweest zijn.

LINDA : Het zijn mijn zaken niet, madame Carla, maar als ge 't mij vraagt, ligt het aan hem. Wist gij dat mijnheer Vreborgs een sadist is? Dat hij een S.M.-lidkaart heeft, madame Carla?

CARLA : God! En ik dacht dat hij bij de katholieken was.

LINDA : Weet gij wat hij op zijn nachtkastje liggen heeft?

CARLA : Toch geen hakenkruis?

LINDA : Giletmesjes, een aardappelmesje, een broodmes, een dolk, een lederen riem, een bol koord, een muilband, handboeien, duimschroeven, een zweep.

CARLA : Al die dingen? Op zijn nachtkastje?

LINDA : Ja, hij heeft een groot nachtkastje. Mijnheer Vreborgs is een echte Blauwbaard, madame Carla. Vrouwen martelen is zijn hobby. In de hoek achter zijn kleerkast ligt zelfs een kettingzaag.

CARLA : Ocharme ons Tamara!

LINDA : Zijn vrouw MOET rode jarretellenhouders dragen? Hij gebruikt die dingen als zweep. Op rood valt het bloed zo niet op, ziet ge.

CARLA: Ocharme ons Tamara!

LINDA : Ik heb zijn vrouw eens in haar onderkleed gezien. Ocharme, dat mens. Haar billen waren zo donkerrood als verse rundslever. Op haar armen lagen korsten, zo dik als van een aangebrande hamburger. En haar rug zag er uit als een gepelde biefstuk. Mijnheer Vreborgs is een beenhouwer, madame Carla.

CARLA : Daarom is zijn vrouw altijd zo gehaast als ze de vuilnisbak buiten zet! Daarom mag ik met haar geen kennismaken! Hij schandaliseert dat kind!

LINDA : Begrijpt ge nu waarom ze met potten en pannen smijt? Dat is uit pure zelfverdediging. Dat had uw Tamara ook moeten doen.

CARLA : Ocharme ons Tamara. Nu ik dat allemaal weet, zal ik ons Tamara uit zijn buurt houden. Die mag zijn romans zelfs niet meer lezen. Ik kwam eigenlijk zeggen dat uw auto voor mijn garagepoort staat. Maar ge moogt hem laten staan. Als hij met zijn kettingzaag eens achter u zou hangen, kunt ge tenminste rap vertrekken. Bah! Zo'n beest! Moest hij zijn huur niet zo regelmatig betalen, zou ik hem op staande voet op straat zetten. (*af*)

LINDA : (*opent keukendeur*) Kom er maar uit, Hendrik de Achtste! En ge moogt uw aangetrouwde papegaai meebrengen. Ze is weg. En leg nu maar eens uit waarom ge uw Donald Duck voor uw vrouw laat doorgaan.

SYLVAIN : (*op zonder papegaai*) Die hele Anita-affaire is een grap, Linda. Als vrijgezel werd ik voortdurend achternagezeten door vrouwvolk dat op een stevige flirt op uit was. Vroeger vond ik dat prettig en profiteerde ik van iedere situatie. Maar de laatste tijd hing dat turbulent leven me de keel uit. Ik verlangde naar het rustig, bezadigd en geregeld leven van een getrouwde man. Ik dacht dat de vrouwen me met rust zouden laten, als ik getrouwd zou zijn. Maar echt trouwen en een vreemde vrouw in huis nemen, schrikte me af. Toen bedacht ik een fictief huwelijk. Ik verstuurde huwelijksaankondigingen en lichtte de pers in over mijn zogezegd huwelijk met een zekere Anita Geyskens. In werkelijkheid ben ik dus nog altijd een vrijgezel, maar voor mijn vrienden en kennissen, en de publieke opinie, ben ik getrouwd. Dat is het.

LINDA : En nu wilt ge scheiden?

SYLVAIN : Dat fictief trouwen was een vergissing. De vrouwen laten me nog niet met rust. Ik moet me uitsloven om mijn vrienden en kennissen in de waan te laten dat ik een vrouw heb. En dan was er onze kus, onze alles openbarende kus... Oh Linda!... (*nadert Linda*)

LINDA : Wacht even, stormram. Als ge dan toch niet getrouwd zijt, waarom stopt ge dan niet gewoon met die komedie? Waarom dan nog vadertje en moedertje spelen met uw papegaai?

SYLVAIN : Om deze grap te beëindigen zonder mijn vrienden en kennissen te kwetsen. Als ik Anita als een feeks uitspeel, zullen ze mijn scheiding aanvaarden, er later - uit medelijden met mij - nooit meer over praten en blijf ik hun ogen nog altijd een toffe gast.

LINDA : In hun ogen een toffe gast? (*wil vertrekken.*) ...Ik denk dat ik eens met madame Carla moet gaan babbelen.

SYLVAIN : WIJ zijn nog niet uitgepraat, Linda. Kijk eens: daar waren we gebleven. (*neemt Linda mee naar computer en leest*) "Toen legde hij zijn lippen op de hare. Plotseling bevonden ze zich beiden in een vacuüm van feeëriek tederheid. Het was alsof ze hun "ik" aan elkaar overdroegen. Geen tijdsbesef, geen bestaansbewustzijn was nog aanwezig. Er was enkel nog het immense verlangen om elkaar lief te hebben... tot in der eeuwigheid."

LINDA : Schrijft gij over mij?

SYLVAIN : Over ons.

LINDA : Ben ik uw inspiratiebron?

SYLVAIN : Mijn enige, echte muze.

LINDA : Is uw 'kus' af of moet ge nog wat inspiratie hebben?

SYLVAIN : Ge moet me mijn hele leven lang inspireren.

LINDA : Allez, vooruit dan. (*Sylvain neemt haar in de armen*) Ge zijt toch echt niet getrouwd, eh?

SYLVAIN : Ik ben niet getrouwd en er is geen Anita. Gij zijt de enige vrouw in mijn leven.

(*Parlofoon belt.*)

SYLVAIN : Hallo?

ANITA : (*stem via parlofoon*) Ik ben het, Anita.

LINDA : Anita?!

SYLVAIN : Welke Anita?

ANITA : Ik neem aan dat er maar één Anita is, op wiens rode jarretellenhouder gij geschreven hebt: "Voor de vrouw van mijn dromen. Van ganser harte."

SYLVAIN : Euh... kom maar binnen, Anita.

LINDA : (*mept Sylvain op de wang*) Niet getrouwd, eh! En geen Anita, eh! Geen Anita!... Maar ge laat er wel één binnen met rode jarretellen. En ge hebt er nog op gekribbeld ook! Gij bullebak! Sexmaniak! Bloedhond! En ik, die al spijt had van wat ik over u aan madame Carla gezegd had!...

SYLVAIN : Wat hebt ge haar gezegd?

LINDA : Dat gij een beenhouwer zijt met een partijkaart van de S.M., begot. En 't is nog waar ook! Eerst bewerkt ge me en kneedt ge me, tot ik een gewillig hoopje vlees ben. En dan, dan begint ge aan het echte beenhouwerswerk. Dan knijpt ge mijn gevoelens tot

spijs, draait ge van mijn verliefdheid saucissen en maakt ge van mijn zotte kop tête-de-veau-en-tortue (*kalfskop in tomatensaus*). Ik haat u, Sylvain Vreborgs! Ik haat u! (*af naar buiten*)

SYLVAIN : Linda, wacht. Ik kan het uitleggen.

ANITA : (*op, draagt zonnebril, laat deur open staan*) Ik kwam uw boek terugbrengen, mijnheer Vreborgs.

SYLVAIN : Anita! Euh... Gij hebt de laatste tijd de boekskes toch niet gelezen?

ANITA : Nee, waarom?

SYLVAIN : Ach, er wordt weer flink over mij geroddeld, de laatste tijd. Meer niet. Blij u te zien, alhoewel, ik dacht dat gij in Brazilië zat.

(Linda op. Sylvain en Anita merken haar niet op en praten verder. Linda neemt haar jasje van de balustrade, wil weer buitengaan, maar vangt het gesprek op; blijft luistervinken; verschuilt zich achter de boekenkast)

ANITA : Ik kon niet naar Brazilië. Mijn vals paspoort was wel in orde. Maar mijn minnaar kreeg argwaan en liet me schaduwen. Toen heeft hij mijn bankrekening geblokkeerd. Geen geld, geen reis naar mijn vrijheid. Sedertdien is mijn leven een hel, mijnheer Vreborgs. (*neemt bril af, ze heeft twee blauwgeslagen ogen*)

SYLVAIN : Anita!

ANITA : Gelukkig was er uw boek. Ik heb het verslonden, mijnheer Vreborgs, tientallen keren.

SYLVAIN : Wat is er met uw ogen gebeurd?!

ANITA : Ge weet dat ik in een maffia-milieu verzeild geraakt ben. En dat is geen hemel op aarde. Hij slaat me. Elke dag vind hij redenen om me te slaan. Zelfs dit bezoek zal hij

niet ongestraft laten. Maar ik stond er op u te danken voor uw boek. Het was mijn enige vreugde. Dankzij uw boek, kan ik mijn zielige situatie volhouden, omdat ik nu blijf geloven in het ware geluk, ja zelfs in de ware liefde. Ik stond er op u dat te zeggen, opdat u nog veel zulke boeken zoudt schrijven. Want voor mensen die in het slop zitten, zijn ze een houvast. Vooral de liefdespassages vind ik prachtig. Gij weet tenminste hoe een vrouw behandeld wil worden.

SYLVAIN : In mijn romans wel, ja. Daarin is het simpel. Ik laat de held zijn lief vastpakken en tegen de sterren in kussen. Dat kind stribbelt nooit tegen. Maar het schattigste meisje van de wereld, dat ik met hart en ziel bemin, heb ik al drie keer mijn liefde verklaard en ze gelooft het nog niet.

FREDDY : *(op)* Yo, de mannen! En kijk eens wie we daar hebben. Anita! *(merkt haar blauwe ogen)* Amai! Tegen twee kasten gelopen? *(Anita zet haar zonnebril terug op. Freddy tot Sylvain)* Ons Jeanine zit op de hoek bij de coiffeuse. Die sukkelaar is aan 't proberen om krullen te leggen in haar betonnen pieken. Ik moest komen vragen of het pas gaf, dat we seffens op bezoek kwamen. En of ge goesting had voor een pizza. Dan springen we eerst bij 't pizzeriake binnen.

SYLVAIN : Dat zou wel smaken.

FREDDY : Goed. Dan brengen we seffens vier pizza's mee. *(tot Anita)* Ons Jeanine zal content zijn, dat ze eindelijk met u kan kennismaken. *(vertrouwelijk)* Het gaat prima met ons, de laatste tijd. Wij spelen geen "kiekeboe" meer, maar Tarzanneke. En ik mag Tarzan zijn. *(tot Sylvain)* Tot seffens dan. Ik ga de coiffeur een beetje helpen. 'k Ga de beitel vasthouden. *(af)*

ANITA : Ik stap ook op, mijnheer Vreborgs. Nogmaals hartelijk dank voor uw boek. Ik hoop dat u nog veel zal schrijven. Uw lectuur maakt mensen, die in de miserie zitten, gelukkig. *(wil vertrekken)*

SYLVAIN : Wacht even, Anita. Wacht. Uw vals paspoort was in orde, nietwaar?

ANITA : Ja, maar mijn droom om naar Brazilië te vertrekken, naar een eerlijk en gelukkig

leven, heb ik opgeven. Zolang de geldkraan dichtgedraaid is, zal ik in het corrupte maffia-milieu blijven rondploeteren. Maar ik aanvaard mijn lot, hoor. Ik had vroeger maar zo stom niet moeten zijn.

SYLVAIN : (*schrijft cheque*) Ik wil dat ge vandaag nog naar Brazilië vertrekt, Anita. Ik wil niet dat ge in die rotzooi verstikt. Neem de trein en ga recht naar het vliegveld. Hier is een cheque van honderdduizend frank. Daarmee geraakt ge in Brazilië en kunt ge een nieuw leven beginnen.

ANITA : Maar dat kan ik niet aannemen, mijnheer Vreborgs!

SYLVAIN : Tut-tut. Ik kan dat bedrag missen. Hier zie. (*geeft cheque*) Te weten dat ik u een nieuwe start heb kunnen geven, maakt me gelukkiger dan alle dagen champagne drinken of oesters met kaviaar eten. Pak aan, denk aan het geluk dat in Brazilië op uw wacht. Vooruit, maak ge weg zijt. In Zaventem wachten ze niet.

ANITA : God! Als dat zou kunnen...

SYLVAIN : Het kan. Hier neem aan.

ANITA : (*neemt cheque*) Dat geld krijgt ge terug, mijnheer Vreborgs. Dat beloof ik u. Ik stuur het u terug, zodra ik kan. Ik weet niet hoe ik u moet danken...

SYLVAIN : Daar is nu 't moment niet voor. Vertrek maar.... Veel succes. En veel geluk.

ANITA : Dat wens ik u ook. Van ganser harte. En ik hoop dat uw liefste meisje snel inziet wat voor een kans ze mist, als ze uw liefde negeert. Adios, amigo. (*af*)

SYLVAIN : (*aan de deur*) Adios, Anita. Maak uzelf gelukkig.

(*Parlofoon belt.*)

SYLVAIN : (*Haast zich naar de parlofoon. Laat de deur open staan.*) Hallo.

PETER : (*kordate stem aan parlofoon*) Is Linda daar?

SYLVAIN : Nee, die is vertrokken.

PETER : Haar auto staat hier 'pertang' (= nochtans).

SYLVAIN : Wie zijt gij?

PETER : De Peter. Haar lief. En stuur ze nu als de bliksem naar beneden. Ze heeft bij u niets verloren.

SYLVAIN : Hé,hé. Kalm. Linda is mijn vriendin. Ze mag hier komen wanneer ze wil. Ze hoeft hier niet buiten te blijven omdat gij het wilt.

PETER : Kop dicht, shit-vent. Ze is van mij en ge stuurt ze NU naar beneden. Capito?

SYLVAIN : Als ik haar zie, zal ik het zeggen. (*haakt in*) Mettekop!... Wat een botterik! En met zoiets gaat Linda mee! Mijn lieve Linda? De revelatie van mijnleven? Maar dat gaat niet door! Daar steek ik een stokje voor. Ik laat haar niet in haar ongeluk lopen.

(Carla stuift woest op. Ze laat de deur open staan. Linda sluipt af via de openstaande deur.)

CARLA : Hier zie! (*werpt korset op de tafel*) Ons Tamara moet dat niet meer hebben. Iets waar gij met uw klauwen aan geweest zijt, doet ze niet meer aan. Vuile socialist! (*Af. doet deur dicht.*)

SYLVAIN : (*bekijkt korset*) Ik zou het ook niet meer dragen als ik haar was. Zo'n bekisting! (*naar computer*) Bavo jongen, ge kust ze nu wel, maar als ge denkt dat ge ze nu kunt gebonden leggen, zijt ge er naast. Zo gemakkelijk gaat dat niet. (*schrijft*) "Plots voelde Bavo een zilte druppel langs zijn mondhoek glijden. Hij onderbrak hun kus en zag tranen over haar wangen biggelen. "Van geluk?", vroeg hij..."

(*Dimmende lichten en zachte muziek geven het verloop van enige tijd weer.*)

SYLVAIN : *(schrijft)* "Hij riep haar naam nog, luid en doordringend, als een smachtende smeekbede. Maar ze liep door en keek niet om.

(Parlofoon belt.)

SYLVAIN : Hallo.

FREDDY : De pizza-leverancier.

SYLVAIN : Kom maar binnen, Freddy. *(gaat terug naar computer)*

(Terwijl Sylvain aan de computer schrijft, Linda zachtjes op.)

SYLVAIN : *(schrijft:)* Een verlamme golf overspoelde hem. Een krop vergruisd verlangen prangde hem in de keel. Zou hij haar nog weerzien? Houdt ze dan niet van hem?" Nu zit ge met de gebakken peren, eh Bavo? Ze is kwaad op u, gij zit ook nog met een vrouw en zij heeft nog een lief ook. En wat voor een lief! Een pittbull!... Hoe gaan we dat oplossen, jongen?

LINDA : Een ruzie kunt ge bijleggen en met dat lief kan ze het afmaken.

SYLVAIN : Linda!

LINDA : Ik ben teruggekomen omdat ik u nodig heb.

SYLVAIN : Goed, want ge hebt heel dringend mijn goede raad nodig. Over dat lief van u. Over dat lomp, grof, onbeschoft rund. Hoe ge met zo'n os kunt aanpappen, begrijp ik niet. Dat is geen mens, dat is een piranha. Als ge daar een vinger naar uitsteekt, bijt hij hem af. Hij is daarstraks aan de deur geweest en eiste u op. Hij eiste u op! Geen vriendelijk woord kwam er uit die schnauzer uit. Hij "schnauzte" alleen maar. Hoe haalt ge 't in uw hoofd om verliefd te worden op zo'n Johnny, zo'n hooligan, zo'n "fuck-you"-er...

LINDA : Sta daar niet te tieren, jaloerse bok. Het is immers af.

SYLVAIN : Af?

LINDA : Ik heb Peter de bons gegeven.

SYLVAIN : Dat is verstandig. Dat is heel verstandig.

(Freddy en Jeanine op. Jeanine draagt vier pizza-dozen.)

JEANINE : Laat ze niet vallen.

FREDDY : Nee, Jeaninneke.

JEANINE : En val niet van het trapje.

FREDDY : Nee, Jeaninneke.

JEANINE : Hef uw voeten op.

FREDDY : Nee, Jeaninneke.

JEANINE : Ja, Jeaninneke.

FREDDY : Ja, Jeaninneke. *(tot Sylvain)* En hoe vindt ge ons Jeanine haar haar?

SYLVAIN : Schoon.

FREDDY : Juist de Venus van Milo.

JEANINE : *(gecharmeerd)* De Venus van Milo? Maar Freddy, wat een vergelijking!

FREDDY : Ik vind dat een goede vergelijking. Want om het haar van zijn Venus in plooitjes te krijgen, heeft die Milo voorzeker ook uren en uren moeten "kappen".

LINDA : Mm! Pizza!

JEANINE : We hebben er maar vier bij, meisje. Een voor mij, een voor Freddy, een voor Sylvain en een voor madame Vreborgs.

SYLVAIN : Linda mag de vierde opeten. Anita is er niet.

(Linda en Sylvain dekken samen de tafel, lopen regelmatig in en uit de keuken.)

FREDDY : Ze is naar de apotheker, zeker? Zalf gaan halen, voor haar ogen.

JEANINE : Ja. Onze Freddy zei, dat ze met een koppel blauw ogen rondliep. Toch geen ambras gehad, zeker?

SYLVAIN : De laatste tijd is hier wel veel ambras, ja. Kletterende ambras. De borden en tassen vliegen dagelijks langs mijn oren. Wie hier binnenkwam, kon voor keeper spelen.
(af naar keuken)

FREDDY : Dat is de honeymoon-crisis. Dat duurt niet lang. Een maand of twee en dan stopt dat vanzelf. Dan is 't servies op.

(Parlofoon belt.)

FREDDY : Doe maar voort. Ik zal wel oppakken. *(in hoorn)* Hallo.

JULIENNE : *(stem via parlofoon)* 't Is Julienne, uw frikadelleke, mijn bolleke.

SYLVAIN : *(op uit keuken)* Wie is het?

FREDDY : Zou het kunnen dat het O.C.M.W. hier is met uw soep?

SYLVAIN : Och, is 't die hete weer! Enfin, laat ze maar komen.

FREDDY : *(in hoorn)* Als er niet te veel peper in is, moogt ge ze brengen. *(haakt in)*

JEANINE : Hoe is het mogelijk dat gij en Anita zoveel ruzie hebben, Sylvain? Anita leek me zo'n lief kind! Ik hoor ze het van uit de keuken nog zo verliefd zeggen: "Schatje, darling. Lieverd, Darling. Kus-kus."

FREDDY : Die flauwekul was bij ons ook rap gedaan, eh Jeaninneke!

SYLVAIN : Freddy had gelijk. Droomprinsessen veranderen allemaal in heksen. *(af naar keuken)*

JEANINE : Heeft onze Freddy dat gezegd?

FREDDY : Dat was ik niet. Dat zou ik nooit zeggen. Dat heeft Sylvain zeker ergens op café gehoord. Dat is café-praat.

SYLVAIN : Wat ik in mijn kot heb, is in ieder geval in een heks veranderd.

FREDDY : Nu ja. Bij u is het dan nog een schoon heks, eh Sylvain.'t Is een schoon kind. Een heel schoon kind. *(merkt boze blik van Jeanine)* Maar zijn kuisvrouw! Oe!

SYLVAIN : Wat zijt ge met een vrouw in huis, als ze u tiranniseert en u behandelt als een schoppenzot? Als ge voortdurend naar haar pijpen moet dansen? Als ge niet eens in de zetel moogt gaan zitten, omdat ze toevallig dààr moet kuisen. Wat zijt ge daarmee?

FREDDY : Niks!

SYLVAIN : Wat zijt ge met een vrouw als ge niet naar TV moogt kijken, maar dingen moet repareren die zij kapot geprutst heeft?

FREDDY : Niks! Helemaal niks!

SYLVAIN : Wat doet ge met een vrouw, als ze u slavenarbeid laat doen en moetreitert?

FREDDY : Buiten smijten!

SYLVAIN : Redeneren helpt niet. Smeken helpt niet. En ambras maken helpt ook al niet.

JEANINE : Gij zijt te lang vrijgezel geweest. Meer is dat niet. Nu er een vrouwtje bijgekomen is, moet ge daar leren mee leven en water bij uw wijn doen. Nietwaar Freddy?

FREDDY : Liters! Hectoliters! Tonnen water!

JEANINE : Maar als ge door de eerste crisis door zijt, wordt alles weer koek en ei.

FREDDY : Na de midlife-crisis komt alles in orde.

SYLVAIN : Dat mens vergalt mijn leven en ik wil van haar vanaf.

(Sylvain en Linda zijn beiden in de keuken.)

JEANINE : Geloof gij dat ze tegen de kast gelopen is?

FREDDY : Tegen twee kasten. Ze had twee blauwe ogen.

JEANINE : Ik denk dat hij dat geflikt heeft.

FREDDY : Zoiets doet Sylvain niet.

JEANINE : Ik weet niet. Als hij over haar praat alleen al, springt hij haast uit zijn vel.

JULIENNE : *(op, laat deur open staan)* Sylvain! Mijn bolleke! Uw twaalfde hoofdstuk was fantastisch. *(Merkt Freddy en Jeanine.)* Sylvain is een schitterende schrijver, vindt u niet?

(Linda en Sylvain op via keuken.)

CARLA : *(op met stapel boeken)* Schitterende schrijver? Mijn botten Gerard! Een Salomon Ruchkens is het! Duivelsverzen schrijft hij! *(deponeert boeken op salontafel)* Hier zie! Ons Tamara en ik lezen zo'n rottigheid niet meer. Voor mijn part moogt ge ze allemaal naar uw partij sturen. Die stoken toch alles op.

JULIENNE : Maar Sylvain schrijft goddelijk, mevrouw! Zijn nieuwe roman is een pareltje! Uw nieuwe heldin is een prachtvrouw, Sylvain. Alle lezeressen zullen zich met haar vereenzelvigen. *(tot Sylvain)* Ik wed dat ge haar geïnspireerd hebt op uw vrouw. Die is ook zo geweldig.

LINDA : Vindt ge?

JULIENNE : O ja. Sylvains vrouw is buitengewoon knap. Een volmaakte schoonheid. Een overweldigende persoonlijkheid. Een moordgriet.

LINDA : Ja, ze heeft wel een figuurtje dat er mag zijn, vind ik.

JULIENNE : De ideale maten, edele gelaatstrekken, een waardige uitstraling, de flair van een koningin...

FREDDY : ...een marsepeinen mondje, ogen die fonkelen als diamanten, een huidje zo glad als een kinderoepje, zacht-glooiende welvingskens als in het land van belofte...

JEANINE : Freddy!

FREDDY : Maar die kuisvrouw, Jeaninneke! Oe!

JULIENNE : Ja, Sylvain mag van geluk spreken. Zijn vrouw is een modeexemplaar.

CARLA : Maar in haar blote is ze wel een gepelde biefstuk.

JULIENNE : In haar blote! Maar, Sylvain schrijft geen porno, mevrouw. Sylvain beschrijft de zuivere liefde. En nu hij zelf de echte, ware liefde ontdekt heeft, is zijn nieuwe heldin gewoonweg subliem! Alleen die eerste ontmoeting, met die sprookjesprinses, die in een

heks aan 't veranderen is, stoort me, Sylvain. Die vrouw zoudt ge er moeten uit werken.

SYLVAIN : Ik zal ze laten kapot maken. *(af via keuken)*

JULIENNE : Maar Sylvain! Een moord! Dat is veel te drastisch. Dat is toch uw stijl niet.

CARLA : Madame, die vent is voor alles in staat.

(Parlofoon belt.)

LINDA : Hallo.

COMMISSARIS : *(stem via parlofoon)* Met de politiecommissaris.

LINDA : Ik kom direct, mijnheer. *(haakt in)* De politie. Verdorie. Ze hebben me te stekken. Mijn auto staat verkeerd geparkeerd. *(af)*

JULIENNE : Als ik u was, zou ik die eerste vrouw naar het buitenland laten gaan. Naar Brazilië of zo. Dan kunt ge het hele verdere verhaal rond die nieuwe geliefde laten draaien en alles waartoe uw vrouwtje u inspireert, gebruiken.

JEANINE : Als zijn vrouw hem inspireert, loopt die nieuwe geliefde in het volgend hoofdstuk met een koppel blauwe ogen rond. Het botert niet meer tussen die twee.

JULIENNE : Hoezo?

FREDDY : Wel ja, de gewone gang van zaken, eh. Zij koeionneert hem.

CARLA : Zij hem? Hij haar! En niet met de gewone gang van zaken. Met een aardappelmesje, een broodmes, een muilband, handboeien, duimschroeven, een zweep. Linda heeft het allemaal op uw nachtkastje zien liggen. Beenhouwer!

JEANINE : *(tot Freddy)* Ziet ge 't?! Hij zal dat koppel blauwe ogen ook wel gearrangeerd hebben.

(Sylvain op uit keuken.)

LINDA : *(op)* 't Was niet voor mij.

(Commissaris en Agent op)

ROUSSEAU : *(met uitgereikte hand)* Ik ben commissaris Rousseau. Aangenaam allemaal. *(Mist het trapje en duikt de living binnen. Krabbelt recht. Neemt bril uit borstzakje. Zet bril op. Kijkt naar trapje. Stumperig lachend)* Dat heb ik precies gemist. *(Doet bril af, neemt autoritaire houding aan.)* Wie van u is... *(Neemt bundel paperassen uit agents hand. Zet bril op. Leest:)* Sylvain Vreborgs?

SYLVAIN : Dat ben ik, mijnheer de commissaris.

ROUSSEAU : Ah goed. *(leest)* Euh, niet goed. *(leest)* Zijt gij getrouwd met een zekere Anita Geyskens? *(prutst zenuwachtig met paperassen)*

JEANINE : Ja, dat is hem.

ROUSSEAU : *(plechtig)* Mijnheer Vreborgs. *(leest)* Ge hebt het recht te zwijgen. Al wat ge zegt kan en zal tegen u gebruikt worden. *(tot agent)* Dat klopt precies niet.

(Agent herschikt de bundel papier en wijst de juiste paragraaf aan.)

ROUSSEAU : Ah! Hier. Onderaan bladzijde één. Dat was ik bijna vergeten. *(ernstig)* Mijnheer Vreborgs. Uw vrouw is vermoord.

(Algemene ontstentenis. Spanningaangevende muziek.)

SYLVAIN : Mijn vrouw kan niet dood zijn, mijnheer de commissaris, want ik heb geen vrouw.

FREDDY : Ge zult de waarheid onder ogen moeten zien, jongen. Uw kop in 't zand

steken, helpt niet. Hij was er wel mee getrouwd, mijnheer de commissaris. Maar hij is van 't slag.

SYLVAIN : Nee, ik ben niet getrouwd!

JEANINE : Jawel, mijnheer de commissaris. Hij is met Anita Geyskens getrouwd. Ik heb thuis een huwelijksaankondiging liggen en ik heb ze met mekaar horen flikflooiën in de keuken. Zo van: "Darling, lieverd. Kus-kus."

JULIENNE : Ik heb zelfs met haar gesproken, mijnheer de commissaris. Het was een mooie, slanke vrouw, met weelderig, lang, rood haar, een karaktervolle kin...

FREDDY :... een fantastische boezem. een kontje, zoals er alleen maar een in een Lee of Levi's steekt. En benen! Als ge die zaagt omhoog rijzen, vroegt ge u af waar dat eindigde! (*merkt Jeanines boze blik*) Maar die kuisvrouw! Oe!

CARLA : Wat zou die vent niet getrouwd zijn. In 't begin moest zijn vrouw elke week de vuilnisbak buiten sjuwen. Hij zelf stak er geen poot aan uit. En ik heb die twee horen ruzie maken dat 't kletterde. Zeg nu nog dat die niet getrouwd waren.

SYLVAIN : Nee! Ik ben nog altijd vrijgezel!

(Tijdens het hiernavolgende tumult, sluipt Linda af via slaapkamer.)

ALLEN SAMEN: (*rumoerig, lawaaierig tumult - tekst hieronder is richtinggevend.*)

- **Julienne**: Maar Sylvain, waarom loochenen dat ge met Anita Geyskens getrouwd zijt. Iedereen weet het. 't Heeft in de gazet gestaan. Allez, in de Kwik. Alhoewel ik liever zou gezien hebben dat het in de Humo stond. De "Kwik", dat is toch geen publiciteit. En ik heb uw vrouw gezien en met haar gesproken. Ge hebt me zelfs aan haar voorgesteld. Ik moet zeggen, ik stond perplex. Die liefde, die genegenheid, dat verstand van haar, was bewonderenswaardig.

- **Freddy** : Sylvain jongen. Ik kan begrijpen dat ge in de put zit. Als ze mijn vrouw zouden vermoorden, zou ik... wel ja, ik zou ook de kluts kwijt zijn. Maar nu moet ge eens

eventjes met uw twee voeten op de grond komen staan en tegen mijnheer de commissaris toegeven dat gij met die Anita getrouwd zijt. Ik heb haar twee keer gezien, joh. Als ik moet getuigen, moet ik tegen u getuigen. En dat zou ik niet graag doen. Gij zijt en blijft mijn vriend, door dik en dun.

- **Jeanine:** Hoe kunt ge nu blijven afzweren dat ge getrouwd zijt, Sylvain? Ge hebt ons een huwelijksannonce gestuurd en daar staat klaar en duidelijk op dat gij met Anita Geyskens ging trouwen. En onze Freddy heeft haar daarstraks gezien, met twee blauwe ogen. Denk eens na. Daarstraks hebt ge nog zelf gezegd dat ge zoveel ambras maakt met uw vrouw. Dat het haar schuld is dat ge niet naar de T.V. kunt zien, dat ge 's avonds uitgeput zijt. Ge hebt wel een vrouw, Sylvain. Geef dat toch toe.

- **Carla:** Gij niet getrouwd! (Snuift verachtelijk.) En die vieze dingen op uw nachtkastje dan? Waarvoor dienen die? Dat aardappelmestje en dat broodmes, en die dolk. Om uw nagels te kuisen alleszins niet! Uw vrouw bewerkt ge daarmee, slachter! Dat lief kind, dat zich iedere week een breuk moet heffen om uw smeerlapperij buiten te zetten. En dan durven zeggen dat ge niet getrouwd zijt. Mij maakt ge dat niet wijs. Gij zijt getrouwd. Al drie maanden. En nu hebt ge haar kapot gemaakt, omdat ze met uw vieze spelletjes niet meer wil meespelen. Gij denkt toch niet dat ik dat niet door heb, zeker!

- **Sylvain:** Maar mensen, luister nu toch eens. Ik ben niet getrouwd. Ik ben echt niet getrouwd. Met niemand. Ge zijt er allemaal naast. Geloof me nu toch! Jullie allemaal én de commissaris hebben het verkeerd voor. Ik ben niet met Anita Geyskens getrouwd. Het zit helemaal anders in mekaar dan jullie denken...

- **Rousseau:** *(Draait rond de taterende mensen heen.)* Stilte! In naam der wet! Ik moet hier een onderzoek leiden. Hou nu eens allemaal uw snater! Stilte! IK moet hier de vragen stellen. Allez mensen, zwijg nu toch eens. Ik heb maar één potlood. Ik kan dat allemaal niet tegelijk noteren, hoor.

(Rousseau zoekt koortsachtig in zijn papieren, neemt bril, leest. zet bril af. Gaat het linker-trapje op. Struikelt. Neemt revolver. Lost, met één vinger in linkeroor en dichtgeknepen ogen, een schot in de lucht. Plotse stilte. Er dwarrelt pleister naar beneden.)

ROUSSEAU : *(Blij verbaasd over de plotse stilte. Dan onzeker-streng:)* Ga allemaal in rijen van vijf staan.

(De aanwezigen stellen zich op.)

ROUSEAU: (*zet bril op, leest*) "Het slachtoffer, Anita Geyskens, werd levenloos aangetroffen op het stort in ... (aangepaste plaatsnaam). Ze was mishandeld en van alles beroofd, behalve van één kledingstuk. (*steekt rode jarretellenhouder in de lucht*) Pirrewirrewit van wie is dit?

FREDDY : Ochottekens. Haar jarretellenhouderke.

JEANINE : Een rode, met maar vier jarretellen. Dat is van haar, daar moet ge niet aan twijfelen.

JULIENNE : Sylvains vrouw droeg altijd rode jarretellenhouders, mijnheer de commissaris.

CARLA : Ze MOEST er van hem altijd rode dragen. De socialist!

ROUSSEAU : (Bril op. Kijkt op papier. Bril af.) Ah! Op dat ding staat iets op. (Bril op. Leest.) "Voor de vrouw van mijn dromen. Van ganser harte. Sylvain Vreborgs."

ALLEN : (Algemene, rumoerige ontstentenis - tekst hieronder is richtinggevend)

Jeanine: Nu kan hij toch niet meer zeggen dat Anita zijn vrouw niet is, eh. Ze hebben haar gevonden met een rode jarretellenhouder, wat ze altijd van hem moest dragen, én er staat nog een tekst op, die hij eigenhandig geschreven heeft. "Voor de vrouw van mijn dromen". Zoiets schrijft ge toch alleen maar voor uw vrouw, eh Freddy. Dat zet ge toch niet op het ondergoed van een vreemde, eh?

- **Freddy** : Dat pakt me nu, zie. Dat hij op dat jarretellenhouderke zoiets schoon geschreven heeft. Dat is weer typisch de Sylvain. Die jongen zit bomvol romantiek. Ik snap wel dat hij van zijn melk is nu. Maar nu de commissaris met zo'n bewijzen komt aandraven, zal hij toch moeten zeggen dat hij met Anita getrouwd was. Allez Sylvain, joh. Kijkt eens naar dat rood dingske. Dat herkent ge toch. Dat is van ons... van uw Anitake.

- **Julienne:** Dat het de jarretellenhouder van zijn vrouw is, is nu toch duidelijk, nietwaar.

Sylvain schreef wel regelmatig tekstjes op het ondergoed van zijn fans... Ik heb ook drie slipjes waar hij iets op geschreven heeft. Maar daar staat alleen maar op: aan mijn uitgeefster, en een handtekening. Meer niet. Die zin, die diepgevoelige volzin: "voor de vrouw van mijn dromen", die is toch duidelijk voor zijn vrouw bestemd.

- **Carla** : De schijnheilige. Schrijft hij op dat foltert uig nog op, dat hij haar graag ziet. Terwijl hij dat ding gebruikt om haar rug tot een gepelde biefstuk te kletsen. Ik verschiet er van dat die letters nog te lezen zijn, tussen al dat gestold bloed. Dat jarretellenspul moeten ze maar eens goed onderzoeken. Ze zullen dan wel zien dat ze hier met een Jack the Ripper te maken hebben.

(Rousseau neemt zenuwachtig zijn revolver en lost een luchtschot. Plotse stilte.)

ROUSSEAU : Stilte! Ah, 't was al stil. En nu één voor één. Wie herkent dat spul?

ALLEN : Dat is van zijn vrouw/Zijn vrouw draagt dat/Dat is van Sylvains vrouw...

SYLVAIN : Maar mijnheer de commissaris, alle vrouwen dragen tegenwoordig rode jarretellenhouders.

ROUSSEAU : O ja?

SYLVAIN : Ja. Kijk maar na.

ROUSSEAU : Allez vooruit! Alle vrouwen in rijen van drie!

(Dames gaan op een rij staan, met gezicht naar de zaal.)

ROUSSEAU : Halve draai links!

(Dames draaien met de rug naar de zaal. Rousseau inspecteert bij de dames vooraan - dus discreet t.o.v. de zaal - bij iedere dame afzonderlijk de jarretellenhouders.)

ROUSSEAU : Ge hebt gelijk. Allemaal rode. *(schalks tot Sylvain)* Er is er één bij die er wel acht van die belletjes aan hangen heeft.

JULIENNE : Maar zijn naam staat op die jarretellenhouders, mijnheer de commissaris!

SYLVAIN : Dat heeft niets te betekenen, mijnheer de commissaris. Als romanschrijver moet ik regelmatig mijn handtekening zetten op damesondergoed. (Neemt korset.) Kijk hier. Hier heb ik ook mijn naam moeten opzetten.

ROUSSEAU : *(draait en keert het korset)* Wat is dat voor iets?

SYLVAIN : Dat dragen de vrouwen onderaan.

ROUSSEAU : Van onder? *(steekt het korset tussen zijn benen)* Gemakkelijk zit dat wel niet, denk ik. Allez kom, we doen voort, eh mannekens. Sylvain Vreborgs. Wie van u is Sylvain Vreborgs?

SYLVAIN : Dat ben ik, mijnheer de commissaris.

ROUSSEAU : Dus gij zijt de echtgenoot van Anita Geyskens.

SYLVAIN : Nee, mijnheer de commissaris.

ROUSSEAU : Ja maar, zeg! Seffens kan ik er niet maar aan uit!

ALLEN : *(Tezamen, als een oorverdovende kakofonie:)*

- **Jeanine:** Jawel, mijnheer de commissaris. Sylvain is wel met Anita Geyskens getrouwd. Wij zeggen het toch allemaal, zeker! We hebben het allemaal gehoord en gezien. Ge moet daar niet meer aan twijfelen.

Schrijf dat maar op. Ge moet dat niet meer vragen. Wat voor een soep maakt gij er van, zeg! En zet er mijn naam maar bij, ik wil komen getuigen dat de Sylvain met dat meisje getrouwd was.

- **Freddy:** Hij is wel met Anita Geyskens getrouwd, mijnheer de commissaris. Hij heeft er mee samengewoond, er mee geslapen, er ruzie mee gemaakt. Ze hebben met telloren naar mekaars kop gesmeten. Dat zijn toch allemaal bewijzen dat hij met haar getrouwd

is, zeker. Naar de Sylvain

moet ge niet meer luisteren, mijnheer de commissaris. Die jongen is versuft. Schrijf het maar op. Ons Jeanine zal het wel ondertekenen.

- **Jeanine** : Maar enfin! Waarom BLIJFT hij dat ontkennen. Hij is WEL de echtge- noot van Anita Geyskens, mijnheer de commissaris. Hij was er drie maanden mee getrouwd. Alles wijst er toch op. Alle mensen hier bevestigen het. En 't staat zwart op wit... rood, op die jarretellenhou- der. Ik weet niet waarom ge nog wilt twijfelen, mijnheer de commis- saris. Sylvain is de wettige echtgenoot van Anita Geyskens.

- **Carla**: Het zijn mijn zaken niet, eh mijnheer de commissaris, maar als ge 't mij vraagt, blijft die beenhouwer ontkennen dat hij met dat meisje getrouwd is, omdat hij iets wil verbergen. Maar IK zal het eens zeggen, zie! Want ik weet wat daar achter steekt, mijnheer de commissaris. Daarstraks, toen ik hier binnen was heeft hij zijn vrouw geslagen, mijnheer de commissaris. Ik heb haar horen krijsen. Hij heeft haar strot dichtgeknepen, mijnheer de commissaris...

- **Rousseau** : Stilte! Stilte!

(Rousseau neemt zijn revolver. Haalt trekker over. Er volgt echter geen knal. Rousseau probeert nog eens, zonder resultaat. Schudt de revolver, zet bril op, kijkt in de loop en haalt de trekker over, waarna een doffe knal volgt en Rousseau een wolk zwart poeder op gelaat en bril krijgt. Technische tip: De revolver is voorzien van een pompje - genre stofpompje voor kodaklenzen - met poeder van printer of fotocopiemachine. Na de knal: allen zwijgen, behalve ...)

CARLA : ... Hij heeft haar VERMOORD!

ROUSSEAU : *(Zijn bril is bewolkt met zwart poeder.)* Doe het licht eens aan, mannekens. (kuist zijn bril)

SYLVAIN : Maar, madame Carla...

CARLA : Zwijgen gij! Slachter! Want ik weet alles! En ik zal alles zeggen. Ik zweer de waarheid te zeggen, niets dan de waarheid, zo helpe mij God. Die bullebak daar, is met madame Vreborgs getrouwd. Maar de laatste tijd boterde het niet meer in 't huishouden. En waarom niet? Omdat hij haar met giletmesjes, duimschroeven en lederen riemen

bewerkt. Die bloedhond heeft daar plezier in. Dat is een so... een si...

FREDDY : Een saucisse?

JULIENNE : Een sadist.

CARLA : Juist.

JEANINE : *(tot Freddy)* Ziet ge wel! Dat koppel blauwe ogen heeft HIJ geflikt.

FREDDY : Och gij! Ze was tegen een kast gelopen.

JEANINE : Daar kunt ge één blauw sik van overhouden, maar geen twee.

ROUSSEAU : *(tot agent)* Op welke bladzijde zitten we nu?

(Agent luistert naar het gesprek.)

CARLA : HIJ heeft die blauwe ogen daar op gebokst. Daar moogt ge zeker van zijn.

JULIENNE : Ik moet zeggen dat Sylvain mij de laatste tijd wel hardvochtiger en gruwelijker overkomt. Daarstraks wou hij zelfs zijn romanfiguur vermoorden!

JEANINE : En tegen ons heeft hij gezegd dat hij van zijn vrouw vanaf wilde.

CARLA : Ziet ge wel! Moord! Hij is er voor in staat! Hij heeft het gedaan.

(Agent duidt voor Rousseau een pagina aan.)

CARLA : Ik heb haar daarstraks horen kelen als een varken dat geslacht werd, omdat hij haar strot dicht kneep. HIJ heeft haar vermoord!

ROUSSEAU : *(Bril op. Leest.)* Ah! NU komt dat! *(tot agent)* Dat lees ik graag. (autoritair) Mijnheer Sylvain Vreborgs... "Ge hebt het recht te zwijgen. Al wat ge zegt kan en zal

tegen u gebruikt worden... "

SYLVAIN : Maar mijnheer de commissaris...

ROUSSEAU : Ja, jongen. Ik kan er ook niet aan doen. Maar ze zeggen hier allemaal dat gij het gedaan hebt.

LINDA : *(Op uit slaapkamer, vermomd als Anita.)* Darling, schatje...

(Allen verbaasd. Sylvain glimlacht guitig en blij. Agent fluit bewonderend.)

FREDDY : Wie we daar hebben! Anita!

JEANINE : Dat is Anita niet, onnozelaar. Die ligt op 't stort.

LINDA : *(Verleidelijk:)* Mag ik ook eens iets zeggen, mijnheer de commissaris?

ROUSSEAU : *(als verliefde koorknaap)* Gij?... Gij moogt alles... juffrouw.

SYLVAIN : *(tot Linda)* 't Is wel niet de moment om...

LINDA : *(tot Sylvain)* Kalm maar, schatje. UW problemen oplossen is toch MIJN specialiteit. *(kust hem op de wang)*

JEANINE : 't Botert precies wél tussen die twee.

LINDA : Maar madame. Sylvain en ik zullen altijd, ons leven lang, van mekaar houden. Nietwaar schatje?

SYLVAIN : Tot in der eeuwigheid.

CARLA : Ge hebt chance dat uw eeuwigheid nog niet begonnen is. Want volgens deze vent ligt gij nu mordsdood op 't stort en wordt gij volgende week begraven.

JEANINE : Ik kan er niet meer aan uit.

ROUSSEAU : Troost u, madammeke. Ik ook niet.

JULIENNE : Maar het is toch duidelijk! Als mevrouw Vreborgs hier in levende lijve aanwezig is, is Sylvains vrouw niet vermoord.

ROUSSEAU : Goed gezien van u, madame.

JULIENNE : Dan is het lijk op 't stort niet Anita Geyskens, maar iemand anders.

ROUSSEAU : 't Is niet waar! Heeft de Charel wéér een verkeerd adres opgegeven!

JULIENNE : Op die openbare instellingen! Niets dan onbevoegd personeel! Maar in vaktermen heet dat natuurlijk: gerechtelijke dwalingen.

LINDA : Zoals ge ziet, mijnheer de commissaris, verkeer ik in uitstekende lichamelijke conditie.

ROUSSEAU : (*bewonderend*) Uw lichaam is inderdaad uitstekend van conditie, madame! Gij ziet er meer een moordgriet uit, dan een vermoorde griet. (*Lacht schaapachtig om zijn spitsvondigheid.*)

LINDA : Dus, moet mijnheer Vreborgs niet op de hoogte gebracht worden van een moord op zijn vrouw.

ROUSSEAU : Dat is zo duidelijk als dat één maal één, twee is, eh madame. Zolang gij hier rondloopt, is uw man geen weduwnaar.

JULIENNE : Snugger! Wat zijn onze wetsdienaars toch snugger!

ROUSSEAU : Dat is normaal, eh madame. Vooraleer wij aan onze stiel mogen beginnen, wordt ons verstand gemeten en getest. (*fier*) 't Mijne heeft 100 Watt... Met een verstand onder de 80 Watt komt ge er bij ons niet in... of ge moet een kruitwagen

hebben... Zoals de Charel... Die heeft waar 60 Watt.

JULIENNE : Nu begrijp ik waarom de politie zo dikwijls "in het duister tast".

LINDA : Eén ding is inmiddels duidelijk: mijnheer Vreborgs heeft met deze zaak niets te maken. En als mijnheer de commissaris de Charel gaat bijlichten, hebben ze 160 Watt en zullen ze spoedig op het goede spoor zitten. *(Leidt Rousseau en agent naar de deur.)*
En als ik u was, mijnheer de commissaris, zou ik het maffia-milieu eens onder de loupe nemen. Een gewone burger legt geen vrouwelijk op 't stort. Dat is maffia-werk. Pas op voor 't trapje. Enne... dat deux-chevautje voor die garagepoort is dik in orde, hoor. Dat mag daar staan. Het was in ieder geval prettig met u kennis te mogen maken.

ROUSSEAU : Het genoeg is helemaal op deze kant, mevrouw. *(tikt op zijn wang)*

(Linda drukt een snelle kus op Rousseau's wang. Rousseau verrukt. Rousseau en agent af.)

CARLA : Nu begaat hij een gerechtelijke VERdwaling, zie! Hij stapt het af, zonder huiszoeking te doen. En hij zou wat gevonden hebben, achter de kleerkast! *(tot Linda)*
Ge hadt nu de kans om die perverse slavendrijver aan te geven, mijn schaap. Of durfde ge niet? Als ge wilt moogt ge de commissaris terugroepen. Dan zal ik eens uit de doeken doen wat die "handenklaau" bij u allemaal begaffeld heeft.

JEANINE : Bij de politie moet ge met bewijzen voor de dag komen. En madame Vreborgs ziet er bijlange niet afgetakeld of misbruikt uit. Ze heeft zelfs geen koppel blauwe ogen. *(kijkt boos naar Freddy)*

FREDDY : Ze heeft ze misschien bijgemaquilleerd met plamuursel.

LINDA : Dacht gij dat Sylvain mij een paar blauwe ogen geslagen had? *(lachend)* O nee! *(tot Sylvain)* Zal ik het maar verklaren, schatje, en uw imago zuiveren?

SYLVAIN : Ge doet maar, mijn liefste. MIJN imago zuiveren is UW specialiteit.

LINDA : Freddy kwam daarstraks tamelijk onverwacht binnen. Sylvain en ik hadden net een pittige stoeipartij achter de rug, waardoor mijn blauwe oogschaduw uitgelopen was. En jij hebt dat voor een paar blauwe ogen aanzien. Maar Freddy toch!

CARLA : Maar uw rug! Die gepelde biefstuk! Die kunt ge niet bijgeplamuurd hebben. Dat is een bewijsstuk. Als ge die laat zien, vliegt hij voor minstens tien jaar in de bak.

LINDA : Mijn rug? Denkt gij werkelijk dat Sylvain mij mishandelt? Wilt ge mijn rug zien?

FREDDY : *(gretig)* Ja! *(Kruipt ingevolge Jeanine's boze blikken terug in zijn schulp.)*

LINDA : Een ogenblikje. *(af via keuken)*

SYLVAIN : Waarom wordt hier aldoor gezinspeeld op het feit dat ik Anita zou mishandelen?

CARLA : Omdat het er hier van 's morgens tot 's avonds vlammend tegen zit. Omdat de stukken van uw ruzies letterlijk in de geburen vliegen. En omdat Linda me alles verteld heeft over uw foltertuigen en uw lidkaart. Oversexte haan! Ge moogt van geluk spreken, dat ge niet met ons Tamara getrouwd zijt. Eén schram op haar rug en mijn deegrol klopte uw kop vol koppijn.

LINDA : *(Op via keuken, met dekentje van papegaaiekooi omhangen.)* Als ge wilt, moogt ge naar mijn rug komen kijken... *(als Freddy opveert)* DAMES!

JEANINE : Freddy! Af!

(De drie dames inspecteren Linda's rug.)

JULIENNE : Prachtige, gave rug.

JEANINE : Geen schram op te zien.

(Linda, nadat Carla haar rug gekeken heeft, af via keuken. Laat deur open staan.)

CARLA : Misschien doet hij niet zo lelijk als Linda beweerde. En 't zijn mijn zaken niet, maar als ge 't mij vraagt, zijt gij twee zo schijnheilig als een overspelige pater en non. Uw huwelijk en 't grootste deel van uw servies is kapot. Maar toch wilt ge ons doen geloven, dat ge de communie krijgt zonder biechten; dat ge een modeexemplaar van een getrouwd koppel zijt.

SYLVAIN : Maar madame Carla. Zij en ik, wij zijn een prachtstel. Wij zijn tot over onze oren verliefd.

CARLA : 't Zat er pertang vlammend tegen daarstraks. En madame speelde het ook niet mis. Ze maakte u duchtig uit. En ze had gelijk. Ik zou het ook gedaan hebben, als ge ons Tamara's strot zou toegeknepen hebben.

(Linda op, weer netjes gekleed.)

SYLVAIN : Strot toegeknepen?

CARLA : Ja manneke! Dat hebt gij gedaan. Daar in de keuken. Ge hebt geknepen tot ze krijste. Ik heb het gehoord.

JEANINE : Straf, eh? Twee maanden geleden was het nog van 'schatje, darling, lieverd'.

COCO : *(stem uit de keuken)* Schatje... darling... lieverd...

LINDA : Sorry darling. Ik ben vergeten het dekentje terug te leggen. *(tot Coco)* Bek toe, mettekop. *(gaat naar keuken)*

COCO : *(stem uit keuken)* Mettekop... charlatan... rotzak...

LINDA : *(off set)* Madame Carla is hier, stommerik.

COCO : *(stem uit keuken:)* Heil Hitler! Heil Hitler!

LINDA : *(op met papegaaiekooi)* En hij krijgt als ge over 'rotte tomaten' spreekt, madame Carla.

COCO : *(krijst)*

SYLVAIN : De stem uit de keuken was niet mijn Anita, maar mijn Coco.

CARLA : Een papegaai! Een papegaai!

SYLVAIN : Een doodgewone papegaai.

CARLA : Maar dat laat ik zo niet. Dat krijgt een staartje.

LINDA : Hij heeft al een staart, madame Carla.

CARLA : In het huishoudreglement staat uitdrukkelijk vermeld, dat mijn huurders geen huisdieren mogen houden. En huurders die hun conciërge op stuipkens trekken zeker niet. Ge vliegt er uit, stukske schrijver. Mislukt Guidoke Gazelle. En dat krijsende, kwetterende pluimending van u ook. Vandaag nog ligt uw opzeg in de brievenbus. *(boos af)*

LINDA : *(sneu)* Ge zult naar een nieuw appartement moeten uitkijken, denk ik.

SYLVAIN : Geeft niet, schatje. Zolang wij maar samen zijn.

JEANINE : O ja? Dat zoudt ge daarstraks niet gezegd hebben, toen ge tegen ons vlakaf zei dat ge uw vrouw zo beu waart als koude pap.

SYLVAIN : Ach, wij hebben natuurlijk al wel eens een ruzietje.

JULIENNE : Maar mijn bolleke! Ge weet toch dat ge in mijn armen altijd troost kunt vinden.

LINDA : Hela, madame! Ik ben hier ook nog, eh!

JEANINE : Zoals ge daarstraks te keer ging, dacht ik nochtans dat ge morgen al ging scheiden. Na een gewone ruzie zegt ge toch niet tegen uw vrienden dat uw vrouw een tiran is, dat ge altijd naar haar pijpen moet dansen, dat ze u moetreiert. (Tot Linda:) Hij zei zelfs dat gij een heks zijt.

FREDDY : Maar 't is een schone heks, eh Jeaninneke. *(na Jeanine's boze blik)* Maar die kuisvrouw hier... Oe!

SYLVAIN : Mijn kuisvrouw! Dat is een heks! Maar ja! Toen ik zei dat ze mij treiterde, moetergde, tiranniseerde... had ik het over Marie, mijn kuisvrouw. Over mijn vrouw zou ik nooit klagen. Dat is een engel. Maar mijn kuisvrouw! Oe!

FREDDY : Nu hoort ge het eens van een ander, zie!

JULIENNE : Maar met uw vrouw maakt ge soms toch ook ruzie, hoor ik.

SYLVAIN : Ach, dat zijn van die onnozele kibbelpartijtjes.

JULIENNE : Moesten die op een dag te hoog oplopen, mijn bolleke... Ge weet: ik sta altijd voor u klaar.

LINDA : Onze ruzies zijn warme, diepe ruzies, madame Julienne. Zoals de meeste echtelijke ruzies laaien ze op uit pure liefde. Onze meningsverschillen kunnen wel vulkanische uitbarstingen zijn, maar de uitgespuwde lava komt uit het magma van onze liefde. Omdat wij onze liefde zo ideaal mogelijk willen beleven, leggen wij mekaar - te pas en te onpas - eisen op. In de dagdagelijkse bezigheden van een gelukkig getrouwd paar kunnen veel onvolmaaktheden voorkomen, zodat er al eens een vlieg aan de lamp kan zitten.

JULIENNE : *(flemend)* In relaties waarin man en vrouw dezelfde interesses hebben, qua hobby's en sex, komen nooit ruzies voor, nietwaar mijn bolleke?

LINDA : Madame Julienne. Sylvain is getrouwd. Met mij.

JULIENNE : Sylvain zal me altijd blijven bekoren. 't Is niet omdat hij getrouwd is, dat hij zijn charme verliest, eh madame Vreborgs.

LINDA : Nee, maar ik begin mijn geduld te verliezen.

JULIENNE : Wie met een knappe vrijgezel getrouwd is, moet tegen stootje tegen kunnen.

LINDA : Maar wie met een knappe getrouwde vent flirt, terwijl zijn vrouw er bij staat, kan met haar oversext gat in de javel vallen, of met haar bakkes in een pizza terechtkomen. *(duwt pizza in Juliennes gelaat)*

JULIENNE : *(gilt)*

LINDA : Ge moet zo lelijk niet doen. 't Is een pizza bolognaise. Zo slecht is dat niet.

JULIENNE : *(spuwt olijf in Linda's richting)*

LINDA : Ah, ge hebt een hekel aan olijven. *(terwijl ze Julienne via links af duwt)* Wel, ik heb een hekel aan wijven die mijn vent niet gerust laten. Er uit gij! Gij hebt hier niets meer verloren. Van nu af aan schrijft Sylvain geen romans meer voor u. Van nu af aan belééft Sylvain zijn romans. Met mij.

FREDDY : Die heeft nogal een temperament, he!

JEANINE : Pft! Dat heb ik ook. Ik sta en lig toch altijd voor u klaar, of niet soms. Maar gij! Gij hebt geen temperament.

LINDA : Die Tarzan van u?! Geen temperament?! Laat hem twee minuten met een vrouw alleen en hij hangt in de luster. Die heeft wat dat betreft last van overdruk. Daar moet ge dringend mee naar de velomaker, want zijn binnenband zit vol fitten.

SYLVAIN : Kalm, schat. Kalm.

LINDA : Hoe wilt ge dat ik kalm blijf, met een kot vol sexueel geobsedeerden: een klaarliggende huisvrouw, die hete pizza-hut, die oververhitte vliegmaschine daar. En dan heb ik het niet eens over u: de playboy, die tien, vijftien jaar lang smaak had van sudderend vrouwevlees. Draait daar de wereld rond? Rond verleiden en verleid worden? Rond macho's en sexbommen? Rond bloot en spelen? Dat zijn godverdomme alleen maar de KNEPEN van het vak. Maar hoe zit het met de LIEFDE voor het vak: de romantiek?

JEANINE : Daarover schrijft Sylvain in zijn boeken.

LINDA : Daar ben ik vet mee, verdomme. *(boos naar slaapkamer)*

JEANINE : Ze heeft eigenlijk gelijk, eh Freddy.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Wij staren ons te blind op sex.

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Over romantiek wordt nog wel geschreven, maar wordt er nog wel iets aan gedaan?

FREDDY : Ja Jeaninneke.

JEANINE : Nee Jeaninneke.

FREDDY : Nee Jeaninneke.

JEANINE : Gij doet er in ieder geval niets aan, slome! Hoe lang is het geleden dat ge me nog bloemen gegeven hebt? Dat ge met mij gedanst hebt? Dat ge me naar 't bed gedragen hebt?

FREDDY : ... Euh... Hoe lang zijn wij getrouwd?

JEANINE : Vijftien jaar.

FREDDY : Dan zal 't zestien jaar geleden zijn, denk ik.

JEANINE : Weet gij, dat ik dan al zestien jaar hunker naar een vent die mij af en toe eens verrast met zo'n kleine attentie?

FREDDY : U naar bed dragen, zou wel geen kleine attentie, maar een zware "effort" zijn, eh Jeaninneke.

JEANINE : Eén bloemeke hadt ge toch al wel eens kunnen dragen. Of één kruiswoordraadseltje. Gewoon om mij plezier te doen. Of een plateauke met een paar croissantjes en een glaasje chocomelk aan mijn bed brengen, zoals die Bavo in Sylvains boeken altijd doet. Met een vent zoals Sylvain had ik moeten trouwen. Die weet tenminste wat romantiek is.

SYLVAIN : Freddy heeft anders ook een romantische inborst, hoor Jeanine.

FREDDY : Ja. Ik laat het alleen zo niet zien.

SYLVAIN : En een romanfiguur is gemakkelijker te manipuleren. Ik wil soms best romantisch zijn. Maar met een vrouw van vlees en bloed doet ge niet wat ge wilt. Ge hebt zelf ook gezien wat voor een temperament ze kan hebben.

FREDDY : En zo'n modelleke inspireert gemakkelijker tot romantische opwellingen, eh Jeanine. Dat wespetailleke, dat veerkrachtig Sloggieke, die 85 B cupkens... (*merkt Jeanine's boze blik*) Maar die kuisvrouw! Oe!...

JEANINE : Als ik er moest uitzien zoals Anita, zoudt ge dan weer zo romantisch zijn als vroeger?

FREDDY : Dan zou ik u met alle plezier - en alle gemak - naar bed dragen. In een bed,

bezaaid met rozenblaadjes en besprenkeld met eau-de-cologne. In een slaapkamer, waarin quadrofonische melodieën zweven. En op uw nachtkastje zouden tien kruiswoordraadselboekjes liggen.

JEANINE : Och zot!... Is dat waar?... (kordaat) Morgen ga ik op dieet.

LINDA : *(Op via slaapkamer. Verkleed als ruige kuisvrouw. Draagt emmer water.)* En nu allemaal er uit! De boel wordt hier opgekuist. *(Zwiept emmer water over Jeanine.)* 't Heeft hier lang genoeg geduurd. Als ge denkt dat ik blijf wachten tot morgenvroeg om te doen wat er moet gedaan worden, zijt ge er naast. NU begin ik er aan. Hup! Buiten allemaal!

JEANINE : Freddy! Dat mens heeft mijn verse brushing geruïneerd. Doe daar iets aan.

LINDA : *(Gaat dreigend naar Freddy)* Ja. Doe daar eens iets aan, Tarzan. *(nadert Freddy, onheilspellend en grotesk als een Japanse worstelaar.)* Kieke...BOE!

(Freddy zet het op een lopen.)

JEANINE : Freddy! Waar gaat ge naartoe?

FREDDY : Een cursus karate volgen. *(af)*

JEANINE : *(loopt Freddy achterna, bevelend)* Freddy! Freddy! *(af)*

LINDA : Voilà. Eindelijk zijn we alleen.

SYLVAIN : Oh schat! Gij zijt goud waard.

LINDA : Tegen wie hebt ge 't? Tegen Marie, tegen Anita of tegen Linda?

SYLVAIN : Tegen alle drie.

LINDA : Kom ge met één vrouw weer niet toe, nee?

SYLVAIN : Toch wel. Want Marie, Anita en Linda, zijn samen de meest complete vrouw die een man zich kan wensen. Een volmaakte drieëenheid. Ik hou van mijn bijdehande Marie, die mijn huis onderhoudt... (*Ontdoet Linda van schort en pruik, zodat "Anita" te voorschijn komt.*) Van mijn verbluffende, prikkelende Anita, die mijn zinnelijkste dromen in vervulling zal brengen. (*Omhelst Linda.*) En van mijn lieve, verrassende Linda, mijn levensgezellin, die alles coördineert en kleur en warmte geeft...

COCO : (*terwijl Sylvain en Linda elkaar omarmen*) Darling, schatje, lieverd... darling, schatje, lieverd...

LINDA : Word ik nu de heldin van uw roman?

SYLVAIN : Van mijn levenslange roman.

LINDA : Zijt ge van zin van met mij te trouwen?

SYLVAIN : Ja, Lindake.

LINDA : Maar dan zult ge ook naar mijn pijpen moeten dansen.

SYLVAIN : Ja, Lindake.

LINDA : Of dacht ge dat ge de baas blijft in huis, als ge getrouwd zijt?

SYLVAIN : Ja, Lindake.

LINDA : Nee, Lindake.

SYLVAIN : Nee, Lindake.

EINDE

